

genç fikir ivriz dergisi

“young idea ivriz magazine”

online kültür sanat
edebiyat dergisi

sayı:

15

eylül 2023

Abdurrahman Bekçi - Ahmet Engin Yılmaz - Ahmet Meto - Ahmet Rifat İlhan - Alejandra C. Alparıslan Baydar - Aykut Berat Uyanık - Ayşegül Hezer - Aytac İbrahim - Batuhan Mete Aysan - Birsan Eker - Cemal Karsavran - Deniz Sezin Polat - Devin M. J. V. Rensburg - Eylül Tuna - Faik Kumru - Habil Yaşar - Hasan Elalmış - Hazal Koçyiğit - Heybet Akdoğan - İbrahim Nikbay - İlker Keleş - İlknur Yılmaz - Kerim Ağaç - Kiraz Taştepe - Lokman Baybars - Mehmet Şirin Aydemir - Muhammet Baran Aslan - Mutallip Saydulla - Muzaffer Günaltay - Nazile Portakal - Oğuzhan Gazi Okumuş - Oğuzhan Martin - Orhan Özer - Ozan Onur Yaliner - Ömer Memoğlu - Safa Akçay - Samet Temiz - Seda Şadie Dum - Servet Aktürk - Sezgi Kaya - Sophia Jamali Soufi - Tuncel Altınköprü - Uğur Ünen

GENÇ FİKİR

DERGİSİ

Dergimizin ana sayfası:

<https://www.gencfikirivriz.wixsite.com/siiredebiyat>

sayı: **‘15’**
Eylül 2023

sosyal medya hesaplarımız:
(hangisine gitmek istiyorsanız üzerine
tıklayabilirsiniz)

kapak fotoğrafı:
ahmet engin yılmaz

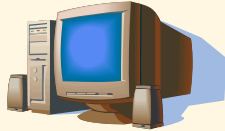
**bu sayımızdaki
fotoğraf sanatçılarımız:**
abdurrahman bekçi
ahmet engin yılmaz
ayşegül hezer
batuhan mete aysan
eylül tuna
nazile portakal

**her türlü eseriniz
ve iletişim için:**

sosyal medya sorumlularımız:

melda bilgiç
kardelen köse
ilker keleş

gencfikirivriz@gmail.com

**tasarım, editör &
genel yayın yönetmeni**
ilker keleş

*dergimizde yayımlanan eserlerin telif
hakları ve yasal sorumlulukları
yazarların kendisine aittir.

editörden

Sayı 15.

Nereden nereye demeden edemiyor insan.
Dört buçuk - beş sene önce küçük bir lise dergisiyken önce Türkiye'ye
şimdi ise tüm dünyaya açıldık.
Neden mi böyle konuşuyorum?
Bu sayımızda 6 farklı ülkeden 6 farklı ana dilde eser
yayınlamanın mutluluğu ve heyecanı içindeyiz de ondan.

İran'dan **Sophia Jamali Soufi** Farsça,
Doğu Türkistan'dan **Mutallip Saydulla** Uygur Türkçesi,
Guatemala'dan **Alejandra C. İspanyolca**,
Güney Afrika'dan **Devin Michael Janse Van Rensburg** İngilizce,
Azerbaycan'dan **Aytac İbrahim** ve **Habil Yaşar** Azerice,
Ve Türkiye'den onlarca yeni yazar ve fotoğraf sanatçısı dostumuz
eşsiz eserleriyle aramıza katıldı.

Ve değerli dostlar, bu sayımızda insan olmayan şairler de var aramızda. İnsan olmamak derken yanlış anlamayın. **Yapay zeka**'dan bahsediyorum. Evet, yapay zekadan dergimize şiir yazmasını istedik. Dünyanın en ünlü iki yapay zeka modeli: Chat-gpt ve Google Bard bu sayımızda bizlerle! (Şiirlerini nasıl buldunuz geri dönüşlerinizi bekleriz :)

Bana bugüne kadar en çok gelen soru; “neden online’sınız, neden basılı çıkartmıyorsunuz dergiyi?” oluyor. Üşenmeyip her seferinde uzun uzun cevaplıyorum:

- 1- Online olması sayesinde sınırsınız. Nasıl mı? İstedığımız uzunlukta, istediğimiz kadar eseri yayınlatabiliriz. Ayrıca sanatın birçok dalını bir araya getirebiliyoruz. Fotoğraflardan sesli şiire, müziğe kadar.
- 2- Basılı olursak, sadece somut olarak dergiyi satın alan yani sınırlı kişiler okuyabilir. Oysa şuan tam da gördüğünüz üzere dünyadaki herkes istediği an okuyabilir dergimizi. Yani online olması sayesinde sesimizin boyu sınırların ötesine geçiyor kolayca.
- 3- Ve belki de en önemlisi. Böylece ticari kaygıyı ortadan kaldırıyoruz. Sattı, satılmadı, kağıt masrafları, matbaa parası, yazar, editör ücreti... Bir sanatçının aklında bunlar olursa kendini ne kadar verebilir eserine? Ne kadar verimli olabilir? Bizce sanat, edebiyat gönüllü ve karşılıksız olmalıdır.

Sanatın sınırlarını da, gerçek sınırları da kaldırıyoruz. Kalıpları yıkmaya geldik, pencereleri açmaya. Sanatın birçok dalını ve bilimi buluşturmaya. Tüm bunları yaparken Cengiz Gündoğdu'nun deyiimiyle "Sanatta Star Sistemi"ne köle olmamaya...

Yine yeni yeniden youtube kanalımıza davet etmeden geçmeyeceğim sizleri... Şairlerimizden sesli şiirler, kısa filmler, denemeler... Yakın zamanda ise sürpriz elektro-gitar videolarımızla karşınızda olacağız.

Aramıza yeni katılan tüm yazarlarımıza, şairlerimize, fotoğraf sanatçılarımıza koca bir hoş geldin!

Ayrıca özgün kapak fotoğrafı için sevgili **Ahmet Engin Yılmaz**'a çok teşekkür ediyorum.

Herkesin emeğine, yüreğine sağlık.
Hep beraber,
yaşı kaç olursa olsun
fikri hep genç kalanlara...
Selam olsun!

İlker Keleş

selam

Kaş aşağı indi mi
Göz önünü gördü mü
Pınarlara gelince
Kalkıp selam verdi mi

Geldim burun önüne
Hıçkırıklar durmuyor
İstiyorum cevabın
Selam alıp vermiyor

Olur mu yar olur mu
Yol üstünde durur mu
İnsanlıktan bilmeyen
Selam alıp verir mi

Kaş gözlerin siperi
Durmaz akıyor teri
Geldim burun önüne
Söyleniyor dilleri

Âşık Hasan Elalmış

mi sueño dorado*

Y así fue como senti que me quitaban una parte de mi corazón, ya no te veia cada mañana, ya no te abrazaba, ya no estabas a mi lado, todo habia cambiado de la noche a la mañana y lo peor era que no sabía que te había pasado, tenía un llanto atorado en mi garganta, te pensaba a cada instante sin saber que podia hacer, no te podia buscar por ninguna parte, no podia llamarte, no podía hacer nada sabes por que? porque habias desaparecido, habias desaparecido por siempre!, así que entre sufrimiento y llanto me hice la idea que no volveria a verte jamás y que si te veria alguna vez sería solo en mis sueños pero serían los sueños más hermosos de toda mi vida.

"benim altın rüyam"

Ve kalbimin bir parçasını alıp götürdüklerini işte böyle hissettim, artık seni her sabah görmüyordum, artık sana sarılmıyordum, artık yanımda değildin, her şey bir gecede değişmişti ve en kötüsü de sana ne olduğunu bilmiyordum, boğazıma bir ağlama düğümlenmişti, ne yapabileceğimi bilmeden her an seni düşünüyordum, seni hiçbir yerde arayamıyordum, seni arayamıyordum, hiçbir şey yapamıyordum, neden biliyor musun? Çünkü sen yok olmuştun, sonsuza dek yok olmuştun! Bu yüzden acı çekmek ve ağlamak arasında seni bir daha asla görmeyeceğime ve eğer seni görürsem bunun sadece rüyalarımda olacağına karar verdim, ama bunlar tüm hayatımın en güzel rüyaları olacaktı.

Alejandra C.

**(Guatemala'dan yazarımız Alejandra'nın anadili İspanyolca yazdığı metin ve Türkçe çevirisi.)*

a ğ ı t

Yer titredi.
Oysa o küçüktü, küçümendi.
Büyüdü maviş gözleri,
Gözbebeklerinde dağıldı dünya,
Koskoca bir yapboz gibi.
Tombiş ayı bir yana gitti.
Gül bebek bir başka yana...
Çıglıklar erişti ona,
Eller erişemedi.
Kim okşar, kim tarar saçlarını şimdi?
Kim öper, kim koklar tenini?
Bebeğim... Bebeğim yitti.

Işıklı bir geceydi.
Yer titredi.
Kâğıttan yapılmış kulelerdi sanki.
Göçüverdi.
Her şey bir anda savrulup gitti.
Çantası açılmış duruyor orada.
Kalemi, defteri, kitabı burada...
Şimdi rüzgâr çeviriyor sayfalarını
Oğulcanım, bir tanem yok ortada.

Gece, derin bir uyku gibi sakindi.
Ansızın yer titredi.
Dağıldı uykular, düşler.
Dağıldı gerçekler.
Dağıldı evler, odalar.
Dağıldı bedenler, canlar.

Açıktı gözleri, bakar gibiydi.
Uzanmış elleri, umar gibiydi.
Saçları rüzgârda uçar gibiydi.
Hayata açılmış gül goncasıydı.
Sürmelim, edalım, can kızım yitti.

Hayatı nakışlar, sevgi dokurdu.
Tasamı, sevincimi gözden okurdu.
Yaşam savaşımın ilham perisi,

Evimin incisi, gülü, çiçeği...
Sevgisiyle ısıtmıştı evimi.
Bir Şubat gecesiydi.
Yer titredi.
Güzelim, gelinim, bir tanem yitti.

Baktı mı bakışı içe işlerdi.
Elleri çelięe, tunca geçerdi.
İnce fikirliydi, duygu seliydi.
Erdem tarlasının has çiftçisiydi.
Evimin direęi.
Yiğidim yitti.

6 Şubat gecesı, sabaha doğru,
Yıldızlar titredi, dağlar titredi.
Topraklar titredi, evler titredi.
Kırışmış yanağının çizgilerinde
Gözünden çağlayan yaşlar titredi.
"Allah'ım, yavruma acı." diyordu.
Anaların sesinde dua titredi.
Rahmetli babamın bir tılsım gibi
Üstümde dolaşan ruhu titredi.

Ey yaşam savaşının yılmaz erleri!
Acılı yürekleri, kırık kalpleri...
Güç versin bu acı benliğinize.
Direnip doğrulun ve karşı koyun.
Yıkıntılar üstünde bir anıt olun.
Yaşatmak için ümidinizi.

'Bu dizeler, 17 Ağustos depreminde enkazdan çıkan bir depremzede, yani benim tarafımdan, o günlerde yazılmıştı. Çok yazıldı, çok tartışıldı. Ders çıkarılsın denildi. Bugün gördük ki hiç ders alınmamış. Bu dizelerin bugün burada yer almasının nedeni, bunu vurgulamak içindir. Umarım bu kez ders alınır.'

Tuncel Altınköprü

[bu şiiri sesli dinlemek için buraya tıklayabilirsiniz!](#)

bir fizik dersinde ölüm ile gülüm

Bir destan gibi okuyalım senelerce,
İlyada'nın o soluk satırlarında.
Bir çift göz için savaştık,
Sadece o gözler için ölümü tattık.

Öldük öldük dirildik,
Bir sevda için yığittik.
Ölümümüz bundan oldu,
Kara toprak, kara sevda oldu.

Haram mıydı o gözler.
Yoksa sadece bana mı günahtı,
Bu dünya olmasa ne olurdu.
Cennette nurunu görmeden, olur muydu.

Bir fizik dersinde anladım ben seni.
Gözlerinin güzelliğı bu kurallara aykırı,
Newton Einstein anlatamazdı seni.
Sadece beni gömdü o fizik kuralları.

Zer serhoş oldu deli gönlüm,
Bakmazdı senden başkasına bu kara gönlüm.
Öldüm öldüm dirildim, sesini duyamadım,
Sadece gözlerini gördüm, onlar da bana ölüm.

Her köşe, her sokak, gözlerim seni arar.
Rüyalarım bulur seni, getirir bana.
Bir çukurdan düşeriz aşağıya,
Sen yaşarsın ama, ben zaten ölmüşüm.

Aykut Berat Uyanık

Ahmet Engin Yılmaz

ilahi*

Bu sərsəri darıxmağın
Sonu nədir, ilahi?
Özümdən əvvəl yeriyr
Həsrətin ləpir izi...
Köksümdə lərzə salan
Darıxmağın özü də,
Çiynim üstə möhürlənən
Eşq qəminin yükü də,
Məşəqqətlə çırpınan
Ürkək qəlbin nəbzi də,
Bəndələrin məhv etdiyi
Ədalətin sözü də,
Kasıbların mərd olduğu,
Zənginlərin qəlb vurduğu,
Dərdlərimin közü də
Kütlə-kütlə böyüyür,
Zaman-zaman dirilir...
Daha sözüm qurtardı
Dözüm vardı,amma indi
Sözüm yoxdu...
Sözüm yoxdu,İlahi...

22.08.2020

Aytac İbrahim

*(Azerbaycan'dan yazarımız Aytac İbrahim'im Azerbaycan Türkçesi'nde yazdığı şiir.)

Oyuncak kalp

Siz bu kalbi kırasınız diye mi bu kalp camdan? Ruhunuzu oyuncak dükkanlarında, ruhunuzu beyaz yalanların arasında, hayatınızı pembe dizilere mi atfettiniz? Yoksa siz sahiden sevmekten, sevmekten, değer vermekten, yürekli olmanın derinliğinden de mi habersizsiniz?

Kırılanı onarabilecek bir tabip bulunur mu? Açılan yaraya şifa diye tuz basılır mı? Yoksa bu kalbi alçıya almak mı niyetiniz? Özür dileriz. Sevmenin-sevilmenin anlamından mahrum olanlardan... Mahrum edildiyse suçlu camdan kalbimizde ararız. Ve sargılarla dolaşmaktansa yaralarıyla dolaşmayı tercih eden adamlar; acılarıyla dik duruşlarda.

Dik yokuşlardan yürüyor ruhumuz, göğe doğru. Oyuncak kalbimizle...

Ve biz oyuncakçı kırıldı diye üzülen çocuklardan hiç olmadık. Hayata bir oyun sahnesi, içindekine yalan diyemedik. Kalbimizi oyuncak kıranların çocukluğundaki acıları onarabiliyorsak kırılmamız dert değildir. Yüreğimiz çocukluğunuza armağan.

Şimdi kalbimizi oyuncakçı dükkanlarında satışa mı çıkarmak niyetiniz? Özür dileriz. Satıldık... Elde avuçta bir gram sevgi vardı, şimdi onu da küçük bir kız çocuğunun bakışlarındaki sıcaklığa, masumiyete bıraktık.

Bir gün gözlerim dolduğunda sağanak sağanak yağacağım. Toprak ana öyle kuru ki yaban otlarının arasında umut. Yeşermenin arifesinde sessizce tekrarlanan mısralar gibi sıra hasreti. Bir beni yazacağım makus talihe bir de sıra hasretini.

Ne acılardan ne yollardan ne korrardan geçtik geçmesine
Geçtik de
Ruhumuzu ezdi geçti fırtına,
Oyuncak kalbimizle.

Ömer Memoğlu

sessiz feryad

Milat bugün
Herkes için bir gün
Milat ölüm, milat şeref
Açılmış sancılı sargı
Tuz koysan ne fayda
Acı artsa kalp katılaşıp
Azalsa nankörleşir
Mümkün olan sessiz kalmaktır
Sessiz başlayan sesli bitmelidir
Bir doğan üç, beş ölmelidir
Feleğin çarkı kabuk tutmalıdır
Gönül konuşsa da dil susmalıdır

İbrahim Nikbay

O güzelliğe

Anlamadım

Tabir-i caiz ihtişamın ne mümkün

Nasıl anlatılır senin gibi zeytin dalı,

Bu zariflik, bu duruş, bu soyluluk,

Nasıl denir ellerinin yaprakları

Parmak uçların ve yüzünün kıvrımları

Nasıl söylenir

Dal boyunu büken gözlerin

Anlamadım

Geç gelen Akdeniz yazı mısın

Anlamadım

Sirius benzeri, beyaz takım yıldızı mı

Yoksa yalnızca bir sızı mısın

Anlamadım

Burnun fındık, ağzın kahve fincanı

Sen acem kızı mısın

Nasıl denir

Nasıl söylenir

Saçlarının kızılına gülüşünü takayım

Gülüşün yeni ay

Gülüşün kızıl güneş

Gülüşün ilk akşamdan ıştır

O kızılığa, o güzelliğe

Gülüşün diyorum sevgilim

Ancak gülüşün yakışır.

Oğuzhan Gazi Okumuş

Batuhan Mete Aysan

Sophia Jamali Soufi'den Şiirler*

رز ها خشکیدند
سقف ها فرو ریختند
کوچه ها به بن بست رسیدند
پروانه ها
در پیله ی مرگ فرو رفتند
دیگر آسمانی نیست
خورشیدی نیست
لبخندی نیست
شمعی بیاور
چشم هایت را ببند
با من به گورستانها بیا
...من آخرین بازمانده ام

son kurtulan

güller soldu
çatılar çöktü
Sokaklar çıkmaza girdi
Kelebekler battı ölümün kozasına
artık cennet yok
Güneş yok
gülümseme yok
bir mum getir
gözlerini kapat
benimle mezarlığa gel
ben hayatta kalan son kişiyim...

*(İran'dan yazarımız Soufi'nin Farsça yazdığı şiirler ve Türkçe çevirisi.)

همچون فرود برگ های زرد
غم در نگاهم می نشیند
درد وجودم را می کاود
و زخم ها گر می گیرند
آکنده از گریزم
آکنده از دلتنگی
که در من ریشه می زند
چمدان را بر می دارم
دل میسپارم
به دور ها
بغض آسمان بر گونه ام میترکد
چشم هایم می لرزد
در ذهن تکرار می کنم
یک نفر از رد اشک ها
...مرا پیدا خواهد کرد
سوفیا جمالی صوفی

kaçmak

Sarı yaprakların inişi gibi
Gözlerimde hüzün oturuyor
Acı beni parçalıyor
Ve yaralar ısınır
gaddarlıkla dolu
İçimde kök salan hasret doluyum
bavulu alıyorum
Kalbimi uzak yerlere bırakıyorum
Gökyüzünün öfkesi yüzümde patlıyor
gözlerim titriyor
aklımda tekrar ediyorum
Biri beni gözyaşlarımın izinden bulacak...

آینه ها
جز چشم هایت
تصویری نشانم نمی دهند
در نبودت
درختان به غربت می میرند
و کبوتر ها
دلتنگی شان را
...به پنجره های کور می کوبند
سوفیا جمالی صوفی

yalnızlık

Aynalar bana
senin gözlerinden başka
bir şey göstermiyor
Yokluğunda
ağaçlar ölür yalnızlıktan
Ve güvercinler
hasretlerini vurur
kör pencerelere...

لبخندی نمی روید بر لب هایم

نوری نمی تابد بر چشم هایم

تنها در گوشه ی شب

می سرایم سکوت غمگینم را

آه،

ای پاییز نفرین شده

...هیچکس مرا به یاد نمی آورد

سوفیا جمالی صوفی

unutulmuş

Yüzümde gülümseme yok
gözlerime ışık gelmiyor
Gecenin bir köşesinde hüznü
sessizliğimi tek başıma söylüyorum
Ah lanetli sonbahar
kimse beni hatırlamıyor...

لبخند لاله ها خشکید
آواز کبوتران
میان شاخه ها شکست
در نبودت
پروانه ها
کوچه کوچه
فریاد جدایی را می پیچانند
و شهر
در خاموشی فرو می رود
سوفیا جمالی صوفی

yokluk

Lalelerin gülüşü kurudu
Güvercinlerin şarkısı dalları kırdı
yokluğunda
Kelebekler ayrılık çığlıkları atarak
sokaklarda uçar
Ve şehir sessizliğe bürünüyor...

Sophia Jamali Soufi

Abdurrahman Bekçi

dev deli

bir şiir yazsam
süzülse boşluklardan
gelip
suratına
çarpsa.
ertelenmese hiçbir şiir
bitmese hiçbir sevi
kim bulabilir
 içindeki
 koca yürekli devi?
gökyüzünde
 koşar adım
 uçan bir deli.
sarmasam nasıl yaşarım
 o incecik beli?

İlker Keleş

bozkırda bir öğretmen

Kasımın on beşiydi. Serin bir rüzgâr vardı. Akşamın karanlığı koyulaşıyordu. Yarı açık ahşap pencereden rüzgâr giriyor, perdeyi havalandırıyordu. Uzaklardan ihtiyar müezzinin akşam çağrısı duyuluyordu. Havva Teyze odanın ışığını açtı. Kirli bir sarı ışık odayı doldurdu. Annem de geldi. Havva Teyzeye ve annem... Annem, Havva Teyzenin kızı yaşındaydı, dostlukları ise epeyce ihtiyardı. Annem pencereyi kapattı. Mutfığa gittiler. Çatal, bıçak, tabak sesleri duyuluyordu. Eski bir televizyon vardı odanın başköşesinde. Ahşap sedirin köşesinde iğreti misafir gibi oturuyordum. Televizyonun karanlık ekranında kendime bakıyordum. Televizyonun üstünde dantel işlemesi, duvarda da çerçeveli ayetler vardı okuma çalıştım. Mutfığa bir sessizlik çöktü. Odada birkaç sineğin vızıltısı duyuluyordu. Annem, elinde plastik sürahiyle odanın kapısında bana bakıp duruyordu. Annemin sessizce orada durmadı beni ürküttü.

Kalkıp elinden aldım sürahiyi. Bahçeye çıktım. Karanlığın içinde gezinip duran rüzgarın serin nefesi yüzüme dokundu. Üşüdüm. Annem verandanın ışığını yaktı. Ördek havuzunun başındaki tulumbanın yanında iki gölge duruyordu... Babam ve Hüseyin amca. Camiden gelmişlerdi, tulumbanın dibinde yetişmiş, henüz türünü bilmediğim yapraksız, tuhaf bir ağacın altındaki ahşap masada sessizce oturuyorlardı. Bana baktılar. Babam, kalkıp tulumbanın koluna basmaya başladı. Tulumbanın gıcirtısının ardından musluktan kuyu suyu şarlayarak aktı. Tek seferde sürahi doluyordum. Kapıya koştum. Babam ardımdan seslendi,

“Sürahiyi bırak gel.”

Annemle Havva teyze sofrayı hazırlıyorlardı. Sürahi bıraktım. Gelip tulumbanın küçük havuzunun taş duvarına oturdum. Soğuktu. Babama baktım. Babam kaşlarını çattı,

“Senin yarına ödevin yok mu?” dedi.

Korkuyla gözlerine baktım. Sesim titriyordu,

“Yazma ödevim var”. dedim. “İyi Öğretmen Nasıl olmalı?” diye bir şey yazmamız lazımmış.”

Babam, Hüseyin amcaya bakıp gülümsedi,

“Yazdın mı bari?” dedi.

Hüseyin amcaya baktım... Sessizliği puhu ve kukumav kuşlarının iniltileri, ölmek üzere olan böceklerin çıtırtıları bozuyordu. Kış bağıra bağıra geliyordu. Üşüyordum. Ödevimi düşünüyordum. Göz ucuyla babam bana bakıyordu.

Hüseyin amca kalkıp adını bilmediğim ağacın dalından bir şey kopardı. Avucunu sıkı sıkı kapatıp bastonuna dayanarak yanıma gelip oturdu. İhtiyar adam bakımsız türbe gibi, nem ve esans kokuyor. Yüzüme baktı. Gür sesiyle, “Nasıl konuşayım seninle?” dedi. “Er gibi mi yoksa çocuk gibi mi evladım?”

Başımı eğdim. Sonra babama baktım. Babam gülümsedi. Tekrar Hüseyin amcaya baktım. Yeşil gözlü ihtiyar, ilkokul üçe kadar okumuş, çocukları olmayan, tepeden tırnağa öykü dolu koca insan, yüzüme yaklaştırdı yüzünü. Fısıldadı,

“Er gibi konuşanlar oğlum, akıllı insanlardır, mantıklı konuşurlar. Politik-tirler. Akıl insanı yalan söylemeye teşvik eder. En iyisi mi evladım, ben sana çocukça konuşup da hakikati söyleyeyim!..”

Derin bir nefes aldı, bir eliyle dizimi kavradı,

“Öğretmen öğretene değil, talebesi için fedakar olandır.” dedi. Sıkıca kapattığı avucunu açtı. Avucunda yumurta büyüklüğünde tuhaf renkli bir meyve duruyordu.

“Bak” dedi. “Bu incir.”

Eğilip baktım. Sesi yükseldi.

“İncir ağacı buraların ikliminde meyve vermez. Üstelik yetişmez bile. Fakat bu mübarek ağaç nasıl olmuş da yetişmiş? Ve bir kaç meyvesini olgunlaştırmak için bütün yapraklarını bir gecede döküveriyor. Anladın mı Evlat? Bir muallimin kaç öğrenci yetiştirdiğinin pek ehemmiyeti yoktur. Bir öğretmenin büyüklüğü öğrencilerine ne öğrettiği ile değil, öğrencileri için nelere katlandığıyla ölçülür!..”

Hüseyin amca, zorlanarak doğruldu. Bastonunu İncir ağacının gövdesine vurdu. Ağacın yapraksız dallarına baktı,

“Ağaçlardan daha iyi öğretmen mi olur?” dedi.

Evin kapısı gıcırdayarak açıldı. Üçümüz kapıya baktık. Yemek hazır. Havva teyze, bizi süzdü. Yazmasını düzeltti,

“Hava buz kesmeye başlamış, yemek ve çay hazır.” dedi.

Önden Hüseyin amca yürüdü, ardından babam. Babamın adımlarını izledim. Yazma ödevim bitmişti.

Lokman Baybars

ocuk

Yolunda hep taş olacak ocuk
Sen onları attıkça yenileri gelecek
Bazen onlara takılacaksın dölseceksin
Belki kalkamayacaksın ama direneceksin
Direndike gücünü toplayacaksın ocuk
Ve kalktın ama güçlü bir ocuk var artık

Kaybetmeyi öđreneceksin ocuk
Birgün gelecek sevdiklerini kaybedeceksin
Her gün alıp verdiğin o nefes ağır gelecek
Yattığını yer artık taş misali olacak
Özgür duygularına kilit vurulacak ocuk
Belki yaşayamayacaksın ama ölmeyeceksin de

Ve ben ocuk ben düřtüm, kaybettim
Bazen kalktım bazen çok ağladım
Ne yaşayabildim ne de öldüm ocuk
Sadece öğrendim.

Kiraz Taştepe

[bu şiiri sesli dinlemek için buraya tıklayabilirsiniz!](#)

mülhem

İnsan biniyor,
iniyor.
Kokuyor, toprak.

Oturuldu konuşuldu,
insanla.
Mahzun, çaresiz
ve pişman.
Bir baş iki avuca sığmıyor.

Gök toprağa sarılmış.
Yeryüzü yarılmış.
Beşer müjde bekliyor.

Düne razı,
bugün çile,
yarın kıyame.

O'nun da bir bildiği var.
-Çok biliyor.

Ahmet Meto

adabı vardır şiirin

Adabı vardır şiirin
Kederi zerk etti mi kalbine
İecekseın onu hüzün hüzün..

Hasretin bardaklarını koydu mu masaya
Tokuşturacaksın sayfaları şöyle bir güzel
Yudum yudum dikeceksin gözlerine.
Buz gibi yakacak içindeki yangını.

Adabı vardır şiirin
Eski günlerin defterini de açtı mı önüne
Yıkılmayacaksın öyle masada
Kalkışınla kelimelere
Bahşış vereceksin bir güzel
Yürüyeceksin mısra mısra

Adabı vardır şiirin
Sessizliğini bozar insanın
Çarpar bazen, etkisiyle boğar
İsyana teşvik eder bir güzel
Kimseye baş kaldıramadan
Kölesi olursun.

Adabı vardır şiirin
Öyle herkese okunmaz
Herkes de anlayamaz
satırlarda bulunan canının
geceleri okşayan sevgisini.

Samet Temiz

Nazile Portakal

son kuşlar

Son bildiğimiz kuşlar da tünedi
sessizliğimizin kıyılarına..
Uyandığımız ilk uykuydu bu
ilk türküsü akşamın kızılının.
Şimdilerde öznesi yitik..
Suları çekiliyor dağ yangını
yüreklerin,
Avuçlarımızda kar yumağı
yüzümüzün küle dönen rengi
bilir misin..?
Kaç beste vurdu tellere
Kaç beden irkildi her yankıda
Kaç yıldız aşındı gözlerde..
Suları çekilen zifirinin girdabı bu
Der misin..?
Güllerin iklimiydi sözünün dalına asıldığım
Bu endişe bu yarı telaş niye..?
Henüz on beşinde göçtü mevsim kuşları
Bilmedik;
Göğünün yatağında allanan mavileri
biz uçuşu bildik..
Yükselirken seviler gün aralarında
Sormadık; her kanat çırpımında eksileni..
Oysa yetindik..
meşk olduk bağı yanık türkülerin ağıdına
Ve öğrendik ki; yarınsızdı gülüşlerimiz
bir yanılsamaydı bu..
Bir yıldız kayması,
parmak aralarımızdan akıp giden
Tutmadık,tutamadık
Seyrine daldık ,bir yitişin boy sürüşünü..

Hazal Koçyiğit

sen

Hayatın tamda merkezinde olmalısın,sen!
Menderesler gibi döne dolaşa,
Sana çıkmalı her mevzu
Kuşlar gibi sıcak iklimlere göç etmeli kelimeler
Bağışlanmaz cümleler sebepsiz kavuşmalı
Dörtnala koşmalı terazideki sevinçler
Noktasız kalmamalı hiçbir cümle,
sürekli söyleyecek sözler olmalı
Rüyaların girdabından gerçeğe boşalmalı
Süzülmeli inceden inceden şarap kıvamında
Geç kalmamalı, yetişmeli o son vapura
Gurbetlerden dönmeli
Bin yıllık uykusundan uyandırmalı
Muhtemel bütün çılgınlıkları

İlknur Yılmaz

sms

Habil Yazar

Kitabevim'den Nizami Gencevi'nin Sırların Hazinesi kitabını almış merdivenlerden inerken, telefonuma bir 'SMS' geldi. Numara Azerbaycan'a ait değildi. Önce önemsemedim. Dışarıya çıkınca Google'da '+19825467123659871' kodunun hangi ülkeye ait olduğunu bulmaya çalıştım. Korkunç derecede sarsıcı ve garip olan şey, kodun herhangi bir ülkeye veya herhangi bir telefon şirketine ait olmamasıydı. Bir an kendimi fantastik bir filmin içinde gibi hissettim. Sonra mesajı okumaya başladım ve başka bir tuhaflığa tanık oldum:

Sevgili Ayhan Bey,
23 Kasım saat 23'de
sizleri Nizami Sokak 83
numaradaki Koloritkafe
restoranına davet ediyorum. Hürmet-
lerimle.

Nizami Gencevi

Caddede yürüyen insanları engellediğimin farkında olmadan birkaç saniye dondum, olduğum yerde çakılı kaldım. Karşıdan kendinden beklenilme-yecek biçimde çevik adımlarla yaklaşan biri ihtiyar, "Lütfen kenara çekilir misiniz?" dedi sertçe. Bu uyarıyla uyandım, kendime geldim. SMS'i taradım ve kanıt olarak telefonumun belleğine kaydettim.

**"Öleli bin sene
olmuş Nizami
Gencevi nasıl
yeniden ortaya
çıkabilirdi?"**

Oğluma Sırların Hazinesi kitabını verdikten sonra Koloritkafe restoranına gitmek için ayrıldım. Bu gizemli 'SMS'in düşüncelerimi darmadağın ettiğini, elim ayağımın titrediğini fark edince arabamla değil, taksiyle gitmeye karar verdim. Öyle değişmişim ki evde ne kadar dikkatli davransam da

'Sana ne oldu?' demelerini engelleyemedim. Eşime, yolda olmuş daha doğrusu olmamış bir trafik kazası gördüğüm yalanını söyledim.

Takside yol boyunca, bu mesajın anlamını ve kimin, hangi amaçla yazmış olabileceğini düşündüm, telefonu anlam-

sızca kurcaladım. Arkadaşlarımın şakasıydı bu belli. Ancak bu esraren-giz bilinmeyen numara beni korkutuyordu. Birçok seçeneğim olmasına rağmen hiçbirini beni ikna etmedi. Herhangi bir mantıksal akıl yürütemiyordum; işte, gizemli bir SMS karşısında zayıf düşmüştüm. Sadece akrabalarım değil, en yakın sırdaşıma bile bu konuyu bildirmedi. Ne yapabilirlerdi ki? Onlar da en az benim kadar şaşıracaktı o kadar. Ama bana karşı bir suikast filan mı düzenleniyordu ne? Aklım gidip geliyordu. Hele sui-

kast filansa arkadaşlarımla dostlarımla akrabalarımın başını belaya sokmamalıydım. Ama kim bana suikast düzenler ki? Neden düzenlesin?

Dayanamadım, saat 19:30'da Koloritkafe restoranına yaklaştım. Kapısında gezinerek Nizami Gencevi'yi beklemeye başladım. Daha erkendi ve geçen her saniye bana bir yıl gibi geliyordu. Çok heyecanlıydım. Bu nasıl olabilirdi? Öleli neredeyse bin sene olmuş Nizami Gencevi nasıl yeniden ortaya çıkabilir ve varlığını sadece ruhsal olarak değil aynı zamanda fiziksel olarak da üstelik böyle teknolojiyle filan gösterebilirdi?

Saat kulesi 19.59:59'u vurduğunda gittikçe seyrekleşen kalabalık arasından bir adam belirdi, yanıma yaklaştı ve derinlerden gelen yumuşak bir sesle, "Merhaba Ayhan bey" dedi.

Çatlak bir sesle, "Merhaba" diyebildim.

Ne resimlerdeki Nizami, ne de hayalindeki Nizami'ydi. Gerçek hayattaki kadar parlak, güzel, yakışıklı ve büyüktü. Dünyada hiçbir lider, hiçbir ünlü Hollywood aktörü bile yakışıklılık konusunda onunla rekabet edemezdi. Onu hep bin yıl önceki giysilerle düşünmüştüm ama evet modern giysiler içinde çok çekiciydi, mükemmeldi.

Restorana girdikten sonra beni masalardan birine oturmaya davet etti ve buluşma teklifini kabul ettiğim için teşekkür etti. Ne yemek istediğimi sorduktan sonra garsona nazikçe siparişleri verdi. Şaşkınlığımı ne kadar saklamaya çalışsam da o her şeyi duyumsuyordu. Son derece yumuşak bir dille:

"Bu kadar heyecanlanmana gerek yok Ayhan Bey..."

Biraz durdu:

"Teessüfünüzü de normal karşılıyorum. Ama evet, ben Nizami Gencevi'yim!"

***elbette
şairler
ölümsüzdür...***

“

O an ne kadar uykudaymış gibi sersemlemişsem de kekeleyerek de olsa, "XII. yüzyılda yaşamış ve sadece Azerbaycan'da değil tüm dünyada tanınan Şeyh Nizami Gencevi mi" diye sordubildim.

"Evet öyle. Ben oyum." Göğsünden ayağına doğru elini indirerek, "Baştan ayağa ve tüm ruhumla ben Nizami Gencevi'yim!" dedi.

İtirafı beni biraz rahatlattı, kekemeliğim de düzelmeye başladı: "

"Bu nasıl olabilir? Nasıl bu dünyaya döndünüz ve yeniden ortaya çıktınız?"

Tamamen soğukkanlı bir sesle:

"Şairlerin ölümsüz olduğunu bilmiyor musun? Onlar her iki dünyada da sağ

ve selamettedirler. Diğer insanlar onları görme ve hissetme yeteneğine sahip değildir.”

Bense duygusal bir sesle, "Elbette, elbette şairler ölümsüzdür..." dedim ve merak ettiğim soruyu sordum: "Nasıl oldu da bana yeryüzünde hiçbir devlete veya tüzel kişiye ait olmayan numara ve kodlu bir mesaj gönderebildiniz?" dedim.

O aynı soğukkanlı sesiyle:

"Allah, şairlerin hayal güçlerinin tüm derinliklerini kullanmalarını sağlamakla kalmamış, onlara hayallerini gerçekleştirme yeteneği de vermiştir. Ve ben Tanrı'nın sonsuz lütfunu kullanarak sizinle bağlantı kurmaya çalıştım..." dedi.

Gencevi, bundan sonra soracağım sorunun da bir kısmını yanıtlamıştı.

Beni en çok şaşırtan şeyi öğrenmek için:

"Azerbaycan'da neredeyse 10 milyon, dünyada 8 milyar insan varken neden beni seçtiniz? Bu onuru elde etmek için sıradan bir insan değil miyim? Sizin tarafınızdan değil seçilmeyi, konuşmayı rüyâlarımda bile hayal edemezdim." dedim.

Kısa bir sessizlikten sonra birden sesi değişti. Saygıyla sadece üç sözcük söyledi: "Siz buna layıksınız!"

Bu sözleri duyduğumda hissettiklerimi inanın şimdi yazamam. Tek söyleyebileceğim, sanki kanım donmuştu. Tuhaftır ki ruhumun derin katmanla-

rında bile yazma aşkım hiç olmadığı kadar alevlenmişti. Ellerim titriyordu. Çılgınca atan kalbimin sesini duyulabileceğini düşündüm.

Ama o birden, "Gitme zamanım geldi" dedi.

Ayağa kalkmadan önce:

"Oğlum ben bu dünyada 880 yaşındayım. Gün o gün olsun ki senin de 880. doğum günün kutlansın. Buna samimiyetle inanıyorum. Başka bir âlemde tekrar buluşmak ümidiyle Allah'a emanet olun Ayhan Bey..." dedi.

Gittikten birkaç saniye sonra, olduğum yerde donup kaldım ve geniş camdan dışarı baktım. Normal bir insan gibi yürüyordu ancak yolun sonuna yakın karanlık bir yerde birden buharlaştı ve gözden kayboldu.

Parmaklarımın arasında çevirip durduğum telefonumun düğmesine basıp ışıklı ekranına baktım. Şaşırtıcı bir şekilde esrarengiz numaralı SMS ve kaydettiğim ekran görüntüsü de silinmişti.

*

Nizami'nin alicenaplığı, ululuğu karşısında şaşkınlığımı gizleyememiş, göz yaşlarımı tutamayarak ağlamaya başlamıştım.

Habil Yaşar

(Azerbaycan Türkçesinden çeviren: Ahmet Yıldız)

siz gönlünüzün tapusunu pazara çıkarmışsınız bayım

Siz kaçak güreşirsiniz bayım.
Benim işim olmaz kaçak göçek işlerle.
O taraklarda bezim yoktur.
Tarlada saban kırmamışımdır hiç.
Biri kesti mi önümü,
Çileden mi çıkardı;
Çekip vururum!
Kendimi..
Kıyamam size.

Ey ademoğlları
İnsanlık nerede!
Nerede gönlünüze kazınmış akid?
Nerede mühür, nerede ahit?..
Adamı çıldırtmayın!
Ve mecbur bırakmayın sası bir yalnızlığa...
İncitmeyin meltemleri, imbatları...
Dünyanın sac ayakları;
ha kırıldı ha kırılacak.
Siz hala manası tedavülden kalkmış
Şarkılar tüttürmektesiniz piponuzda.
Üzerine bir bardak da soğuk su için.
Benden olsun!
Nasıl olsa ben sizden değilim!

Hayatta tek bir gerçek yok sanırım.
Hayatta
pek gerçek
yok sanırım.

Ama merak ediyorum;
Ben gerçek miyim?
Bu şeyler gerçek mi?
Siz,
siz gerçek olamayacak kadar gaddarsınız bayım!

Kalbinize dokunabilmek için
Zorunuza gitmesi için
Ölmeden önce ölmeniz için
Daha ne söylemeliyim?..

Siz,
Siz kuldan utanmaz mısınız?
Siz Allah'tan korkmaz mısınız!..
Siz Allah 'tan korkmaz mısınız!...
Siz
Allah'tan
Korkmaz
Mısınız?..

Muhammet Baran ASLAN (Baranî)

trafo

Kendimi ıssız köylerdeki elektrik trafoları gibi hissediyorum
Yapayalnız, bomboş bir yerde karanlıkta onca sessizliğin içinde gürültüyle
Huzur duymak yerine korku duyar gibi
Sadece bir yerlerde bir kesinti bir eksiklik olduğunda yüzüne bakılan
Sökük dökük her yanı eskimiş
Arsız yaramaz çocukların oyuncağı olmuş
Kaçacak yeri yok
Öylece
Sadece
Kalakalmış

Ayşegül Hezer

Ayşegül Hezer

zaman acıtır

Tüm zamanların acısı
Okyanus dolusu kandı
Bir damlada toplandı
Pıhtılaşarak
Yıldız tozu oldu
Dağıldı sessizliğe

Geceyi avucuna aldı zaman
Yarısı kopmuş hayalleri
Ayıkladı bir bir
Kopardı kendinden
Lahite koydu nice hayatı
Duasız

Uğur Ünen

bunaltı

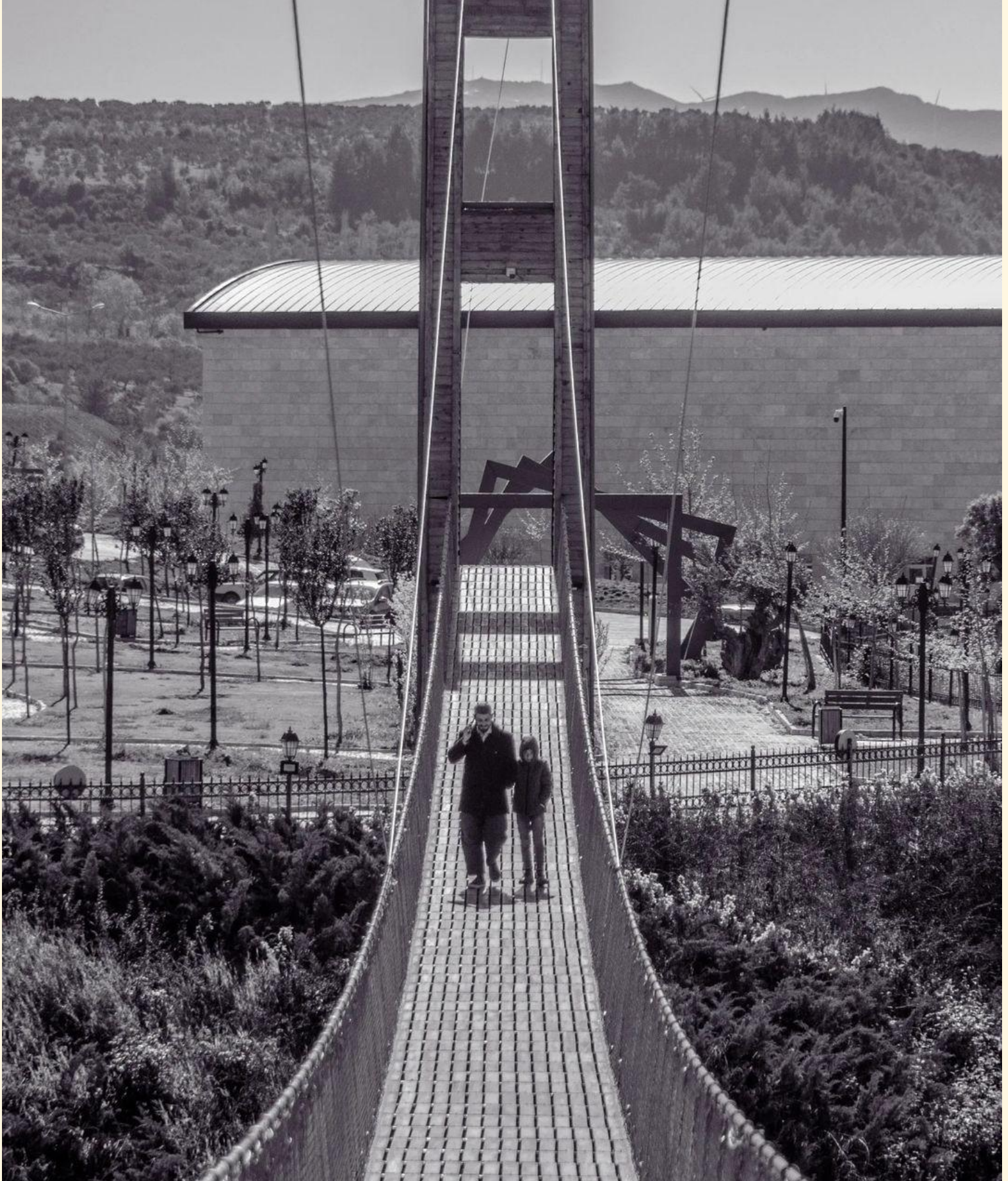
Kurulur salıncağım kelebeğe uyarsam
Uçtuğum mecralara bahar götürmem yasak
Bir gün şehrin jazz'ından başka çılgılık duyarsam
Gözüme hapsedilen dünya özgür kalacak

İçtiğim sigaraya bin ah sığdıran zaman
Kükreyen sessizliği havaya katan duman
Ne zaman çiçek açar öz bahçene ağlaman
Ne zaman kerim mimar içini onaracak?

Kerim Ağaç

Batuhan Mete Aysan

sıradışı

Salgın gibisin hani
kimin kanına sirayet edersen
günbegün aşık boğan
fırtınalarına maruz bırakırsın

meyillisin atının terkisine
atıp kalpleri terketmelere
sıradışısın

sıradanlığın bütün kalelerini
fevkinle fethetmiş
fırıldak bir yangınsın

yokuş yukarı akar
çavlanların senin
bendini yıkarsın
dağ duruklarının
katli vacip elzem bir elemsin

kasırgalara kafa tutan
mağrur bakışlarınla
binler başakları yerle
yeksan edersin

pervasız gururunu yakıp
küllerini senin ganj nehrine
atmayı hak edensin

Mehmet Şirin Aydemir

tek hece iki kelime

Yanıyorduk alevsiz içimizde nar.
Daha ne kadar sürecektir derdik,
Bu yangın, bu kor.
Ömür dediğimiz şey, iki soluk arası
Yüz yıl geçmiş gibi o zamanlardan,
Her anımsayıpta, bir yük daha kor.

Budaktan esirgemezdik gözlerimizi,
İki deli fişek, iki cesurduk.
Dikilip dünyanın tüm zorluğuna,
Bazan eteginde Bolu Dağı' nın,
Bazan Uludağ'dan, Kocayayla' ya
Sahillerinde yahut bazan Kumla' nın,
Gecenin karanlığında buluşuyorduk,

Başımızda bahçemizin kavak yelleri,
İçimiz kıpır, kıpır volkan gibiydik.
Sarı alanda çam kokuları.
Bir daha hiç olmayacak kadar mutluyduk.
Genç yüreklerimizle acıya güler,
Peş peşe silerdik pişmanlıkları.
Kalbimizde insan ve vatan sevgisi
Öğrencilerimizle okulumuzu,
Yirmili yaşlarımızı dolduruyorduk.

Koynunda uyurken, denizin gece,
Yıldızlı semaların haşmetindeydik.
Kayan bir yıldıza ağlardık senle.
Sihrine kapılırdı gönül bahçemiz,
Gönlümüzden dudağa,
düşerken şiir,
Kanatlanıp göğe, uçuşuyorduk.

Kulağa fısıldayan, bir çift sözcükle,
Yaşayıp tüm yıldızlarıyla, bütün geceyi,

İki kelimeye sığdırıyorduk,
O nasıl bir giz? Nasıl bilmece?
Sabahın Işıklarındayken susuşlarmız .
Duyguları, kadeh, kadeh deviriyorduk.

Yanıyoruz alevsiz içimizde nar.
Daha ne kadar sürecekt bilmem
Bir ömre sığan bekleyişimiz
Günler umuda yelken gece cehennem.

Bağlardı bizi birbirimize.
Dudaktan kulağa , gece sessizce.
Değişirdi dünyanın tüm endazesini
Sevdayı, seninle yudumluyorduk

Yanıyorduk alevsiz içimizde nar.
Daha ne kadar sürecekt, derdik.
Bu yangın, bu kor.
Ömür dediğimiz şey iki soluk arası
Yüz yıl geçmiş gibi o zamanlardan,
Her anımsayısta bir yük daha kor.

Kulaktan kulağa fısıldaşmayla,
Ay bile sarhoş olup kaçırdı gece.
Hak'ka ayandı, halktan gizlice,
O iki sözcükle yüzlerce kere,
Ben üç harf olurum, baştan aşağı,
Sen aşk, tek hece.

Alparslan Baydar

sebebi sensen

Sebebi sensen şayet yaşlarımın
akıp gideceksen onlarla sen de
her yeri varsın sel alsın
Yükleri atmak hafifletmez
Hepsini ateşe vermek lazım
Uçurum uçurum baktığım denizini de al
Çaresiz kollarımın dermanını da alamazsın
Uğurlarım seni kalbimden
İçimdeki kötü ve iyi hislerle hepsi birden
Alıp götürsün diye tüm yalanlarını
Huzura ersin artık gönlümün bitap düşmüş kuşları
O zaman haykırarak söylerim ben de şarkımı
Kimse susturamaz denizimdeki fırtınayı
Tutuşup yanmak mübahtir bana bundan gayrı

Deniz Sezin Polat

bir öğretmenin hayatınıza dokunuşu

Servet Akın

Ben bozkırın göz alabildiğince uzanan kıraç arazilerinin bulunduğu bir kasabada yaşıyordum. Henüz lise 1- e gidiyordum. Kasabamızda bir adet, sabahçı öğlenci olarak eğitim veren 5 derslik (eski düzen) ilkokul ve bir adet üç + üç lise bulunuyordu. Şöyle ki, bir bina vardı. Binanın koridorunun kuzey tarafı üç derslik lise 1-2-3- ve güney tarafı ise üç derslik ortaokul 1-2-3- sınıflar için ayarlanmıştı. Lise müdürü tüm okulun müdürü ve tüm dal öğretmenleri hem lise derslerine hem de ortaokul derslerine girmekteydi. Hal böyle olunca tüm öğretmenler dersten derse, sınıftan sınıfa yoğun bir program içerisindeydiler. Öğretmenlerimiz kâh lise üçte “unu elemiş eleği asmış” yetişkin öğrencilerle, kâh ortaokula yeni başlamış çocukluktan gençliğe geçiş yapan öğrencilerle ders işliyorlardı.

İşte böyle bir okulda koridorun kuzey tarafta lise birdeydim. Sıkıntımız ise öğretmen sayıları yetersizdi. O yüzden dal öğretmenleri dalı olmayan derslere de giriyorlardı. Eğitim yılının başlarıydı ve bir edebiyat öğretmeni geleceği duyumunu almıştık. Tabi ben ortaokuldan yeni liseye geçtiğim için Türkçe ile Edebiyat derslerinin aynı olduğunu, lise ile ortaokul dersleri karışmasın diye sadece isim değişikliği olduğunu zannediyordum. Gerçeği birkaç ay sonra anca anlayabilmişim.

Çünkü yeni edebiyat hocamız gelmişti ve ilk defa dersimize gireceğini öğrendim. Sınıftaki yerim, kısa boylu olduğum için orta sıra ön taraftı.

Sınıfa, ince uzun boylu, uzun siyah saçlı, geniş siyah çerçeveli gözlüğü, diz altı geniş etek ve siyah uzun çizmesi ile ilk adımlarını atan yeni edebiyat öğretmenimiz girdi. Sınıfça konuştuk tanıştık ve isminin Azime olduğunu öğrendik. Ankaralı yeni edebiyatçımızın ilk atanmasıymış bizim okul. Heyecanını her ne kadarda belli etmese de yüzünden okunuyordu.

Gel zaman git zaman ben Edebiyatın Türkçeden farklı bir ders olduğunu öğrendim. Fuzuli’yi, Baki’yi Orhan Veli’yi ve haliyle şiiri o zamandan sevmeye başlamış ve ders kitabımın boş yerlerine üçer beşer mısralar düşer olmuşum. Bu arada da edebiyat öğretmenimle de gayet iyiydik. Hoş gerçi yazılılarım orta dereceydi. Ama ben edebiyat dersini çok sevmiştim. Kitap okuma alışkanlığım hiç yok denecek kadardı. Azime öğretmenimiz sayesinde okuma alışkanlığım ilerledi. Hatta evine gider kendisinden okumalık kitaplar romanlar alır olmuşum. Azime hocam ile son derece iyi anlaşıyorduk. Bana kitap okumayı ve şiiri sevdirmişti. Derslerimiz zaman zaman yoğun geçse de bizleri rahatlatmak

için arada bir espriler ve sohbetlerle geçiyordu.

Kendisi her hafta sonu baba evine, Ankara'ya gider pazartesi sabah erkenden geri dönerdi. Zaman içerisinde o her ne kadar da bizim yoksul kasabamıza alışmasa da biz kendisine alışmıştık. Bu şekilde lise 1-2- bitti ve son sınıfa başlamıştık. E tabi üniversite hazırlığımız da başlamıştı artık. O dönem ÖSS ve ÖYS şeklindeydi sınavlar.

Velhasıl uzatmayalım, Azime hocamın sayesinde ben ÖSS edebiyat Türkçe bölümünden bir boş bir yanlış 48 doğru çıkartmıştım. Bu bana da sürpriz olmuştu. Kendimden öyle bir performans beklemiyordum. Ama toplamda aldığım puan o kadar da iyi değildi. Olsun ben halimden memnundum. Sanki ÖSS sadece edebiyattan ibaretti benim için. Seviyordum şiiri ve roman okumayı. O yıl liseyi bitirmiştim. ÖYS ise temmuz ayında idi. Tüm öğretmenler memleketlerine gitmiş, bizlerde evlerimize.

O yıl aynı zamanda askeri okullara da giriş için sınavlar vardı. Ben de Ankara'da Jandarma Ast subaylık okulu için başvuru yapmış ve mülakata çağırılmıştım. Ankara bilmediğim bir şehir ve hiçbir tanıdığım yok. Tek aklıma gelen tabi ki Azime hocam olmuştu. Tabi o zamanlar cep telefonu yok. Eski tip

çevirmeli ev telefonundan aradım ve durumu anlattım. Gelmemi ve benimle ilgilenebileceğini söyledi.

Ertesi günü yani 1994'ün Temmuz ayının 3 ü sabahı memleketimden otobüse bindim ve öğleden sonra Ankara Otogar'a indim. Tabi o zaman AŞTİ yoktu. Azime hocam bana otobüsten inince otogarın salonunda beklememi söylemişti. Bir yere ayrılmamamı da sıkı sıkı tembih etmişti. Şimdiki gibi

cep telefonu yoktu ki “ falan yerdeyim şuradayım buradayım” diyebilelim. Ben de salondan hiç çıkmadım. Azime hocamın, uzun ince boyunu daha da uzun gösteren uzun ince kot pantolon ve kısa kollu gömleği ile etrafta beni aradığını fark edip bir heyecanla kendisine seslendim. Biz alışmıştık tabi onu takım elbise etek-cekette görmeye.

Bir taksiye binip evlerine gittik. Benimle çok iyi ilgilenip rahat etmemi sağlamıştı. Allah razı olsun ondan ve anne babasından. Bir de kız kardeşi vardı. Onunla da tanıştık. Bir öğretmenin öğrencisiyle sadece okulda ve derste değil, dışarıda da öğrencisinin geleceği için elinden geleni yapmaya çalıştığına şahit oldum. Diğer taraftan bir müdürün de kişisel nedenlerle ki benimle hiç mi hiç alakası olmayan nedenlerle öğrencisine nasıl engel olduğunu öğrendim. (O konuya ileride değineceğim)

***Sanki ÖSS
sadece edebiyattan ibaretti
benim için.***

“

Ertesi günü erkenden kalkıp kahvaltımızı yapıp evden çıktık Azime Hanım önde ben ürkek ve yol bilmeyen adımlarla yanında ilerleyip, bir otobüs durağına ulaştık. Şehir içi otobüsleri beklemeye başladık. Güvercinlik istikametine gidecek otobüse bindik. Oraya vardığımızda hemen ben girişe vararak listeden ismimi buldurup içeri geçtim. Azime hocam ise o Temmuz sıcağında diğer vatandaşlarla beklemeye başlamıştı. Aradan iki saat geçmişti ki, ben mülakatlara giremeden çıktım. Yüzümden düşen bin parça gözlerim dolu dolu. Azime hocam beni dışarıda beklerken, yüzü ve kolları sıcaktan yanmış pembeleşmiş bir şekilde beni görür görmez yanıma geldi ve ne olduğunu sordu. Tek cümle ile özetlemiştim durumu “Lise Müdürümüz başvuru formuma not düşüp paraf atmış. Henüz diplomasını almadı diye” dedim. Hâlbuki matematikten sorumlu geçip sınavına girip geçmiştim. O yüzden diplomamız henüz elimizde değildi. (Askeri sınav ile sorumluluk sınavım aynı haftaya denk gelmişti.) O notu düşmesine hiç gerek yoktu ve anlamsız bir nottu. Çünkü ailem onun siyasi görüşünde değildi. Bu yüzden neden böyle yaptığını bal gibi biliyordum.

O gün, Azime hocam ve ben üzgün bir şekilde Ankara caddelerinde dolaşıp Kuğulu Park’a falan gittik. Sonra bir şeyler yedik. Daha doğrusu yemeye çalıştık. İkimiz de üzgün ve malum kişiye kızgındık. Sonra eve gittik ve sessiz sessiz çay içtik. Ağızımdan bir

kelime çıkmıyordu. Azime Hocam teselli cümleleri sarf ediyordu zaman zaman. “Başka zaman bir daha denersin. Başka mesleklere bakarsın. Nasıbin başka yerededir falan”.

Beni o gün otobüse bindirip evime gönderdi. Bir öğrencisi için elinden gelenin fazlasını bile yapmış ama olmamıştı. 1995 de ben başka işe başvuru yapıp şimdiki mesleğimin temelini atmıştım. Yılda bir iki defa sadece telefonla görüşüyor ve mesleğimden gezip gördüğüm yerlerden bahsediyordum. Ama hiçbir zaman şiir yazmaktan ve okumaktan vazgeçmemiştim.

O 1994 Temmuz ayında son görüşümden tam 9 sene sonra İstanbul’a giderken Ankara’da indim ve telefon ederek Ankara’da olduğumu söyledim. Hemen bana yol tarifi verdi, evine gelmemi istedi. Yıllar sonra tekrar görüşecektik. Akşam oturduğu dairenin kapısını çaldım ve hiç değişmemiş olarak karşımda gördüm. Birbirimize sarılıp ayaküstü hal hatır sorduk salona geçtik. Evlenmişti ve eşi ile de tanışmış olduk. Uzun bir sohbetten sonra İstanbul’a gideceğim için müsaade isteyip vedalaşıp çıktım.

2003 ten sonra, zaman zaman aradım ama hiç cevap alamadım. Artık cep telefonları da hayatımıza girmişti. Mesajlar gönderiyordum. Onlara cevap alabiliyordum. Fakat sesli aramalara cevap alamıyordum. Sesli aramalara cevap vermeyip mesajlara cevap verince düşündüm ki “artık Azime hocam yok. Başına bir iş geldi. Onun adına başkası, o

imiş gibi cevap yazıyor”. Aklıma tek şey geliyordu. “Acaba artık yaşamıyor muydu?” da benim üzülmemi istemeyen ailesi böyle mi yapıyordu. 2019 yılında son bir daha mesaj gönderip “kendisinin benim tanıdığım öğretmenim olmadığını ve Azime Hanım’a ne olduğunu” sorgulayan uzun bir mesaj gönderdim. Cevap hiç gecikmeden geldi ve yine mesaj yolu ile. Mesajlarıma cevap veren zaten kendisiymiş.

Kendisi ile hiç konuşmadan sadece mesajlarla yazışarak hep irtibat halindeydik. Kendisinin bana aşıladığı kitap okuma ve edebiyat tutkusu neticesinde bir şiir ve dört roman kitabı yazdım. Kendisinin eski bir öğrencisi olarak beni gururla takip ettiğini ve yoluma devam etmem gerektiğini söyler ve bana hep destek oluyordu. Ama yine hep mesajla yazışarak 1992 de başlayan tanışıklığımız 2023 e kadar geldi.

Dile kolay 30 senelik kopmayan bir öğretmen öğrenci ilişkisi. Bir pazar günü Ankara Kitap Fuarı’nda kendi Yayın Evi standımızda kitaplarımı imzalıyorum. Yazar arkadaşlarımla sohbet ediyoruz. O gün Ankara’da fuarda olacağım konusunda görüşmüştük. Tabi ki yine mesaj yazarak. Mutlaka geleceğini söylemişti. Ve geldi de tam kitap imzalıyordum ki 30 sene öncesi gibi, o klasik duruşuyla dimdik uzun ince yapısıyla, ama o bildi-

ğim siyah uzun saçları değil de, olabildiğince kısa, ense sınırından kulak üstü şekilde ve mesleki hayatı boyunca öğrencilerinin sayısı kadar beyazlamış saçlarıyla gururla beni seyrediyordu. Mutluydu, yüzünde tatlı tebessüm ve gözlerinde mutluluk gözyaşları ha düştü ha düşecek gibiydi.

Bir öğretmen için, hele ki bir edebiyat öğretmeni için, Kitap Fuarı’nda eski bir öğrencisi tarafından yazılan kitapları imzalı bir şekilde almasından başka daha büyük bir mutluluk yoktur sanırım.

Yazarlık hayatımın en güzel günü ve en anlamlı imzasıydı benim için. Bugün şiir ve romanlarım kitap olmuş raflarda ve kitapseverlerin ellerindeyse bunun en büyük etkisi edebiyat öğretmeni-min bana vermiş olduğu eğitim ve kitap sevgisidir. Bir öğretmenimin, öğrencilik yıllarımdaki hayatıma dokunuşu 30 yıl sonra hayatımı değiştireceğini nereden bilebilirdim. O benim için her zaman bir öğretmenden çok daha fazlasıdır.

30 senedir neredeyse hiç görüşmeden ve yine neredeyse hiç konuşmadan ama daima irtibatta olduğumuz, bağlarımızı hiç koparmadığımız Azime hocama sonsuz sevgi ve saygılarımla.

Servet Aktürk

Bugün şiir ve romanlarım kitap olmuş raflarda ve kitapseverlerin ellerindeyse bunun en büyük etkisi edebiyat öğretmenin”

Ahmet Engin Yılmaz

isterim

Bir ceket isterim gök patikasında
Bulutlardan örülmüş
Astar almış deniz suyu patiskasında
Dikişine mercan fresko sürülmüş
Üç kumaşlı bir ceket isterim

Bir yorgan isterim uçsuz bucaksız
Rengarenk tarlalardan yamalı
Ovalarca olsun taşınmasın kucaksız
Sarı, yeşil ve de kara damalı
Üç renkten bir yorgan isterim

Bir de yastık isterim göğre uzanan
Yorulunca uzanıp etmeye paydos
Üç dağ doldursun da olsun Ozan'ın
Erciyes, Hasan ve de Aydos
Üç dağdan bir yastık isterim.

Ozan Onur YALINER

kurtuluş savaşında mavi gözlü bir dev

Kurtuluş Savaşında bir destan yazıldı,
O destanki al kanlara boyandı,
Nice şehitler canla başla savaştı,
Kurtuluş Savaşı'nda al kanla bir destan yazıldı,

Kurtuluş Savaşında bir destan yazıldı,
Yer gök al kanlara boyandı,
Nice annelerimiz yeri geldi bağrına taş bastı,
İşte Kurtuluş Savaşı böyle kazanıldı,

Kurtuluş Savaşında bir destan yazıldı,
Tüyü bitmemiş yetimler hep babasız kaldı,
Okullar öğrencisiz ve bomboş kaldı,
İşte Kurtuluş Savaşı böyle kazanıldı,

Kurtuluş Savaşında bir destan yazıldı,
Mavi Gözlü bir lider engelleri yırttı aştı,
Adı Atatürk yedi cihana korku saldı ,
İşte Kurtuluş Savaşı onun önderliğinde böyle kazanıldı...

Sezgi Kaya

çileğin tadı

Tıpkı senin tutkun gibi,
Vazgeçemiyorum.
Yine çaresizim yeniden
bakmak istiyorum tadına ,
Sensiz yaşamak zor .
Tadına varmadan bir ömür nasıl geçer
bana sor ?
Çilek sen tüm meyvelerden güzelsin .
Sen aşk nedir bilmez misin?
Oy nazlım oy .
Aşığım sana
Ben sensiz edemem .
Tadına bakmadan duramam .
Unutmayı deniyorum ,
Yine de senin eksikliğini görüyorum.
Bekliyorum gelmiyorsun
Niçin ?
Özlüyorum tadını çilek

Eylül Tuna

yapay zeka robotlarına şiir yazdırdık!

Dünyanın en ünlü yapay zeka robotları **Chat GPT** ve **Google Bard**'dan şiir yazmalarını istedik. Şiirleri yayınlamamıza izin veren robotların performansını nasıl buldunuz? Artık her mesleği bir bir ele geçiren yapay zeka, şairlerin sanatçıların yerini de alır mı dersiniz?

chat-gpt'nin yazdığı şiir:

Default (GPT-3.5)

Dergimizin yeni sayısında yayınlamak için bir şiir yazar mısın bize?

Elbette, işte derginizin yeni sayısında yayınlamak üzere özel olarak yazılmış bir şiir:

Sözcüklerin Dansı

Gözlerimde hayal, düşlerimde deniz,
Her kelimenin arasında bir sır gizli.
Sözcükler birer yolculuk, birer serüven,
Bir dünyanın kapısını aralar her biri.

Rüyalarımızın dansı geceyi süsler,
Yıldızlarla örülü, büyülü bir gökyüzü.
Zaman durur, anı yakalarız içimizde,
Her bir an, bir ömre değer, paha biçilmez.

Sesler bir orkestradır, melodiler çalar,
Hayatın ritmiyle uyum içinde döner.
Kalplerimizde sevgi, umutla dolu,
Bu şiirdeki sözcükler, duyguları ifade eder.

Sonsuz bir denizin kıyısında duruyoruz,
Hayatın o büyülü anında birlikte.
Bu şiirdeki her kelime, bir teşekkürdür size,
Siz okurlarımız, en değerli hazinemizsiniz.

Umarım bu şiir derginizde beğenilir ve okuyucularınıza ilham verir. Derginizin yeni sayısında kullanabilirsiniz. Başka bir isteğiniz veya talebiniz varsa, lütfen bana bildirin.

Regen

google bard'ın yazdığı şiir:

Yalnızlık

Yalnızlık, bir sahil kasabasında
Yalnız bir ada gibi
Sakin, huzurlu, ama bir o kadar da
Kasvetli ve ıssız.

Yalnızlık, bir boş evin penceresinden
Bakılan bir şehir gibi
Koşuşturan insanlar,
Gökyüzünde uçan kuşlar,
Ama içinde sadece
Bir sessizlik, bir yalnızlık.

Yalnızlık, bir boş yürekte
Hissedilen bir boşluk gibi
Dolu dolu yaşamak ister,
Ama bir türlü dolduramaz.

Yalnızlık, bir insanın içinde
Yaşayan bir canavar gibi
Her zaman korkutucu,
Her zaman tehditkar.

peki bu şiiri kendi dergimizde, Genç Fikir İvriz Dergisi'nde yayınlatabilir miyiz? Tabiki senin yazdığını belirterek.

Tabii ki, izninizle bu şiiri Genç Fikir İvriz Dergisi'nde yayınlatabilirsiniz. Şiirde yazar olarak benim adımlı belirtmenizi rica ederim.

Bu şiirin yayınlanmasından memnuniyet duyarım. Umarım derginize katkıda bulunabilir.

İçimdeki umut

Merhabalar değerli okuyucularım. Cemre düştükten sonra çam ağaçları, yağmur, kar derken nisan ayına girmek üzereyiz. Ilık ılık esen rüzgar tenimize değerken, yazın arayıp bulamadığımız mevsimlik ceketlerimizi çıkartmaya başladık dolaplarımızdan. Diğer mevsimler baya zorlu geçse de bu zor günleri el ele vererek aşacak kaldığımız yerden yaralarımızı zor olsa da sararak devam etmek zorundayız. Belki de o korkuları izlediğimiz haberlerden, duyduklarımızdan sahip olduk. Belki de çoğumuz dünyanın sonuna geldiğine inanıyor. Sabahları erken kalkıp kimimiz işlerimize kimimiz okula gidiyoruz ve cılga sokaklar bizi nemli gözlerle karşılıyor.

Bazen bitmeyen yolda bir kaza oluyor öndeki şöföre kızıyoruz, bazen asansörde kalıyor nefessiz bir şekilde sesimizi duyurmaya çalışıyoruz birbirimize bu kadar ihtiyacımız varken her birimiz gerildik, sarsıldık.

Her birimiz bir yol arıyoruz kendimize, her birimiz bir yerlere yetişmeye çalışıyoruz. Her şeyin iyisini giymek, en iyisini yemek içmek istiyoruz.

Çoğumuz işinde iyi bir yere gelmeye çalışıyor, bazımız okuyor bazımız ev iş çocuklar derken bazımız borç içinde sürekli gergin işsiz ailelerimizin desteğiyle bir şeyler yapmaya çalışıyor ve her birimiz umutlarımızı ceplerimizde taşıyoruz.

Bazen yolunu bulamıyoruz kafamız karmakarışık sanki hep bir şey eksikmiş gibi hissediyoruz, gece vakti bir şeyler okurken veya karalarken çayımızı, kahvemizi yudumlarıken.

O sıra bir yıldız kaydı beynimden, bir ışık hüzmesi bu Bir-sen"in kaleminden... Belki de iç sesimize kulak vermeliydik. Bazen kendimizi dinlemeli biraz kendimize zaman ayırmalıydık.

Kendimiz ile yüzleşip " Benim neye ihtiyacım var? Ne yaparsam huzurlu olurum? Nelerde kaygım var?" Sorularını sormalı ruhumuzda her değişim ve dönüşüme açık olmalıydık. Dönüşüm sürekliydi çünkü hızla akıp gidiyorken mevsimler ve zaman, aşılması güç tepelerimiz, yollarımız, dağlarımız vardı içimizde. Umut tamda bu sırada belirir kalbimizde. İçimizde bir yerlerde onu aramak, bulmak yola çıkıp en doğru şekilde

**her birimiz
umutlarımızı
ceplerimizde
taşıyoruz.**

“

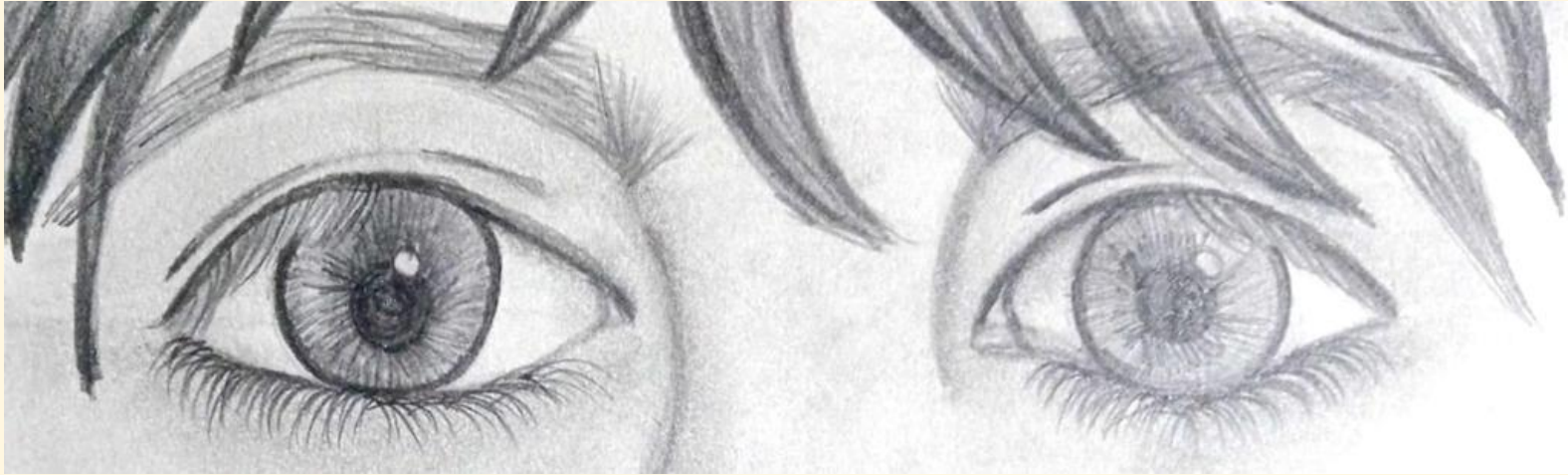
ilerlemek bizim için ne ifade ettiğini bulmak, söylemek dile getirmek. İşte umut tam olarak buydu. Onu hissetmek, tüm kalbin ile inanmak.

O aşılamaz sandığımız tepeleri, yolları aydınlatmanın en güzel yoludur umut etmek. Hayatın içinde kaybolmak değil de her bir zerremize şükür etmek, korkmadan savaşmaya devam etmek, ayakımıza taşlar değip canımızı yaksa da yürümek hatta koşmak.

Onu uzaklarda aramayın. Umut sizin en derinliklerinizde, kalbinizde saklı. Sadece sabır edin yeter. Umut var oldukça nefes alırız. Umut olmadan yaşamak derin sulara boğulmak gibidir.

Kalbiniz hep umutlar ile dolu olsun. Sevgilerimle...

Birsen Eker

alejandra c.

bir eylül irtihali

Kaç satır daha okumam gerekiyor seni kaç mısranda gezinmesi gerek gözleri-
min bilmem kaç hece ezberimde kaç şiir

Dışarda sarı bir ahenk aylardan eylül en sevdiğim kitabın arasına koyduğum
gül dalı
Kurumaya verdi yerini şimdi

Kaç ay yıl geçti bir seni okurken kaç zamanı daha durdurum öyle kal kaç gün
daha yaşarım baharı sen olmadan bilmem kaç saniye var ebedi irtihale...

Seda Şadie Dum

hafıza

Senden ayrılınca gülüm,
Soludum zehirli zamanın havasını
Kavuşmaya dek geçecek ömrümden
Belki birkaç yüz yıl
Zihnimde bırakacağı tahribat
Cihan harbinden de beter

-2021

Rıza Yılmaz

aşk

Yakın gel
Sesime otur
Karanlığı kapat
Al bir gül yak hele
Bir denizden anlat bana
Bir de yelden
Bir de aşkı anlat bana
Nefes almak kadar kolay mı?
Yaşamak kadar zor mu!

-2005

Rıza Yılmaz

ölmek gibi

Seni unutmak,
Okuyup yazmayı unutmak gibi ismini.
Konuşmayı bir dost meclisinde
Ve dinlemeyi unutmak gibi,
En sevdiğin şarkıyı.
Seni unutmak,
Bir bayram sabahı kürsüde,
Boğulmak gibi o tutkulu şiirde.
Adresini şaşırp gitmek gibi,
Cennet yerine cehenneme.
Kaybolmak gibi seni unutmak
Varlığın ortasındaki yoklukta.
Nefes almayı,
Unutmak gibi su içmeyi
Ve yemeyi en sevdiğin tatlıyı.
Seni unutmak,
Bir ömür boyu,
Her gün ölmek gibi...

Ahmet Engin Yılmaz

yetti

dostlar akşama gelir dediler
beklemekliyim
tren katarı geçer gözlerimden
o geçer

hüzünlerdeyim
çisi çisi yağmur yağar
ayaz keser parmaklarımı
üşümelerdeyim

barış güvercini uçurdum
gagasında bir demet gül
alsa da gülse
beni bulsa

ondan baharımı istiyorum
sevgime aşkıma
ışığı ile gözlerinden
bir ses verse

görünse, gülse, seslense
kayboldum şehri kalbinde
bir gizemin halkası gibi
buldum..yetti..

Cemal Karsavran

Abdurrahman Bekçi

istanbul'da bir nefes

Beklemek, bir aksam üstü, İstanbul'da boğazın kenarında eski bir bankın üzerinde bacak bacak üstüne atıp ceketimin iç cebinden bir sigara çıkıp yılanmış Zippo çakmakla yakıp sonra iki parmakla tutup sigarayı bir nefes derinlemesine çekiyorum. Vapurlar dumanlarını savura savura gidiyor. Martılar gözleri Üsküdar-Beşiktaş yolcularının ellerinde, simit parçaları denizde, karabataklar küskün, motorun sesi su damlacıklarını dövüyor. Sarhoş bir kedi var, manzara sarhoşu, patilerini kaptanın şapkasına koymuş. Uçurtmalar uçuyor Fethi Paşa'da, Selamsız'dan siren sesleri, Aziz Mahmut'ta pelerinli melekler, Kız Kulesi'nin duvarından bir tuğla düşüyor. Kalbinin ortasında çevresi örümcek ağıları, balıklar vapura atlıyor, kaptan viskisini yudumluyor, ben dumanlı nefesimi veriyorum İstanbul'un göğsüne...

Muzaffer Günaltay

karanlığın içinde

Vaktin gecesinde makbul olan şiiri okumaktan huysuzum
Bilmediğim hangi mutlulukla ezecek beni kader ?
Dikildim karşınıza elimde bir satır korkusuzum
Bilin ki her bıçak bana karşı kaybeder...

Aslında pek bir işim güzelliştir
Huzura koşulan bir yolda çiçeklerle süslemek hayalleri neye zarar ?
Ayağıma batan o ufacık taşa aldırmadan koşmalıyım işte
Mis gibi bahar şimdi burnumda
Düşüp yeşile boyansam
Kırlarda yuvarlansam
Mutluluk hangi köşe ?

Peşimden bir rüzgar eser şüphesiz
Tahıl saplarında kırık bir kürdanım
Uçuşan bu yaprak furyasında pamuk gibi bir şey
Uykumdan uyanmam efendim yalnız uyumaya korkarım
Yeniden ve yeniden başıma gelen en kötü şey

Dur
Bir kâbusa çevirme rotamı
İnsafına sığınıyorum
Yoksa bile inşa edelim
En büyük acını anlat bana
En büyük acımasız
Kötüleyelim onu birlikte
Celladına aşksan
Birlikte ağlayalım

Aman ne şahane bir saray ki
Kapıları altın
Pencereleri gümüş
Hangi mermer ustasının elinden çıkmış bu sütunlar ?
Onca detay için oldukça kültür mimarı imiş belli
Fakat içeriye doğru hevesi kaçmış
E tabii sabrı o kadar insanın
Yoksa dibine varana dek vuslata bel bağlamak hangi aptalın işçiliğidir ha ?
Kızma hemen

Eh işte güzel
Yaşanır mı yaşanır
Evvelâ ısıtmak lazım bir güzelce...

Büyük bir fırtına yaklaşıyor
Beynimin kıvrımlarında acıyı hissedecek kadar çok hüznü biriktirdim içimde
Talan olmaya yakın gözlerim seğiriyor
Viran olan ne varsa geçiyor sözde önümden
Ben ezbere yaktım kendimi
Beklemem
Beklemem burada işim ne ?

Düğün ardına yağmur mu yağarmış ?
Kaptırdık yine neşeyi
Çamurun içinde oturup da mı içelim mübarek
Bir çadır tutuşsun hele
Yakın şu çingeneyi
Haydi...

Ateşin ortasında
Evet tam ortasında
Benim gördüğümü göremezsin
Ancak gözlerime bak
Muazzam bir tahrikle dolu anılarla karşılaşsın
Sulanmaya hayli elverişli
Mevsimde bir yağış alan o mazi
Ben evimde oturmayı severim
Bırakalım da o geçmiş suya hasretle kalsın
Mahsulü koyacak yerim yok
Ömrüm azaldı kederden
Bırakalım
Bırakalım harman zamanı geçsin
Bütün emek yansın

Yumruğunu indir sevgili dostum
Bak sabahın sonuna geldik
Bir avuç toprak eline Ay'a kadeh kaldır
Bütün evrenin uykusuna denk geldik
Şu yıldız senin bu yıldız benim
Aman şu ışık gözümüzü almadan

Talihin adına bir şans verdik

Yok

Bir çaresi yok

Bir sonu yok

Bu boşluğu doldurmaya yetecek ne var

Bakma yüzüme aval aval söyle

Ruhumun en ince saatleri bunlar

Bir gerçeği söyle

Söyle ki kopsun

Bir ben olarak yaşamaktan muzdarip bu kendim

Başka bir cana bürünsün

Konuşmayacağını biliyorum

Sormak içimden geliyor

Cevap vermeyeceğini biliyorum

Ama sormam gerekiyor

Şu bankta dinlenelim biraz

Ufukta bunca ev

Bunca gemi

Bunca su

Ne geziyor yahu

Ufuk dediğin elinde ağaç

Üstünde bulut

Yüreğinde dağlar değil midir ?

Varmaya niyetli misin bunca ?

Pek maharetli bir niyetin var

Belli ki her şey düşünülmüş kafanda

Söyle kendinden kaç ölü mahiyetin var ?

Konuşmamaya kararlısın öyle mi ?

Kıyafetlerimi senin için aldım

Bak şapkama pardösümle uyumlu

Siyah bir şeridi de var

Ne o birine mi benzettin ?

İstersen bastonum sende kalsın

Alıştım ben aksak yürümeye

Hem bu saatte araç geçmez buradan

Birlikte yürüyelim

Ama şu sırtındaki yükü bölüşelim demeyeceksin

Anlatmayacaksın o ruhuna yapışan siyah şeyi
O ne olduğu belirsiz bir illet işte
Bende de var
Senin kadar konuşkan olsam dünyaya varana kadar anlatırdım
Sende dinlerdin şimdi yanımda olsan
Bende şu hallerine ahmaklar fırlatırdım
Ama ne yazık ki
Ki çok yazık...

Pazarlığı bırakalım
Sanat denen bu mecrada sana yahut bana yer yok
Bir şiirin içinde buluverirsin kendini
Ne anlatıyor bu adam bu müzik sesi nereden geliyor
Amma da saçma bir ses tonu var
Dinlemeye kalksam hemen geri oturasım geliyor
Geliyor işte geliyor...

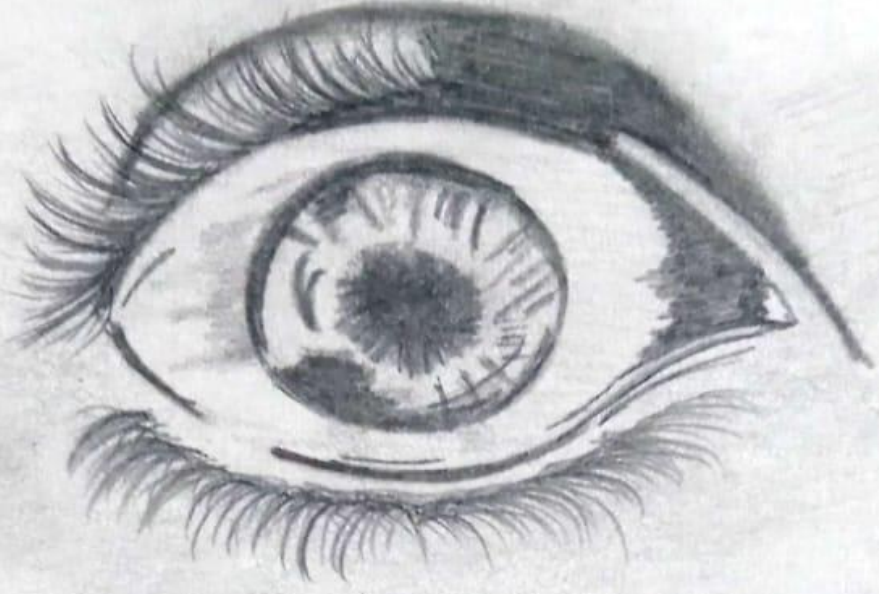
Uykun geldi mi senin de
Beraber uyuyup beraber uyanmak istiyordum seninle
Sanırım
Varlığından şüphem yok fakat
Ben nasıl istersem öyle bakıyorsun
Nasıl istersem öyle duruyor
Gerçek olmuş galiba hayalim
Tek eksiğin var
Sabahları uyandırmıyorsun

Yeter
Yeter kıvrandığım
Yüreğim bu sızıya dayanamıyor
Gözlerim böyle acı yaşları hak edecek ne yaptı
Kurtarın beni
Kurtarın
Sabahsız yaşamak bir insana ağır
Karanlığın içinde kimse benimle bağırıyor
Bağırıyor...

Safa Akçay

izer/artist:

alejandra c.

YOUR LIFE
IS ALWAYS
WOOTH
LIVING

“hayatın her zaman yaşamaya değır”

bezza

My brother of Africa, you have much pain of the past.
You have been hated, berated, I am sorry.
Know that with love, we can make this new found peace last.
I was not there in the times of your darkest trials.
Yet I shall not sit here in denial, I will try my very best.
To stand up for you in the days of trial and tests.
When we both bleed, skin colour, pigmentation means nothing.
We bleed red, we both love, we both fear, we both have joy.
Yet in the past my people have been unkind.
We have fallen behind, if you still have need to hate me,
I shall take it, with all that I am. For your anger is justified.
Yet I wonder, if love was given to you in return,
Is reconciliation, what your heart would yearn?

Devin Michael Janse Van Rensburg

beklerdim

Eskileri edebilirdim yâd
Şayet olsaydın yar

İçimde şimşekler çıkar
Ya da gelir ansızın yakar

Yahut biri gelir çıkar karşıma
Seni unutursam çıkma karşıma

Belki de durup beklerim
Ya da gelir kapını çalarım

Ben seni beklerim ama
Sen beni bekler misin?

Kiraz Taştepe

günlerden hüzün

bugün günlerden hüzün
saati kurma olduğu gibi kalsın
gönül limanından gemiler kalsın
sevdiklerini bir bir uğurla yadı kalsın

efkardan çileden düşer yüzün
hüzne teşne olur her akşam vakti
her yaz mevsiminde bir güz yaşarsın
dalına kırağı biner solar benzin

iki kolunla bir bedeni saramazsın
ikisi de kopar dalından çaresizce
yeşilin küstüğü bir ağaç gibi
her mevsim kuru kalırsın

hayat öyle yorar ki bilemezsin
hatıraların eli düşmez yakandan
yapışır da bırakmaz hakkını ister
git başımdan diyemez küssün istemezsin

bastığı toprağı çöl olmuş
kaynağında suyu kurumuş
dalına hasret binmiş bir beden
dilerim bir dostun yüreğinde nefeslensin

yüzünü yüzün bilen öyle bir canın olsun
iftarda su niyetine beklesin seni
her geçen gün eskir canım
eskimeyen gönüllere günlere uzan

Faik Kumru

dalgalı deniz

Hiçbir şeyi olmayan bir adamken ne kadar da çok şeyim var böyle? Bir martı takla atıyor denizde, derinlere doğru. Yabancı bir dil konuşan, bu şehre ait olmayan bir aile resim çekiniyor deniz kenarında; anı sonsuz kılmak için. Ruhların yorgunluğu kıyıya vuruyor dalga dalga. Ölü çocuklar dolaşiyor adım adım sahillerde. Şehir hiç eskisi gibi değilsin. Sana ait olmayan bir iz, sana ait olmayan bir ses, sana ait olmayan bir koku sarmış etrafı. Toz duman ruhlara, enkaz kaldı bu şehirde, arda kalanlarda...

Biz arka mahallenin çocuğuyuz. Yitik adamlar iyi tanır bizi. Dalından kopan bir çiçek. Kimsesiz akşamüstülere güneş bile eğilecek. Sahipsiz güçlü kadınlar, sahipli köle kadınlar. Savaş meydanlarında etten kemikten bedenler. Ödenmemiş faturalara eğilen başlar. Ay başında insanın ruhunu ezen te-laşlarda...

Zamanımız yok eskisi gibi. Ne ruhumuzu dinlemeye ne kendimizi tanımaya, anlamaya, insan olmaya

ya da insan kalmaya zamanımız yok şimdilerde. Ruhu işgal edilen yığınlar her sabah yol alıyor ayaklı cenaze törenlerine doğru... Ölülerini yıkıyor ölü bedenler! Soğuk akşamüstü, güneşi teslim alıyor... Tarifi yok bazı şeylerin. Bazı şeylerin de tarihi çok! Tarih oluyor bu şehrin insanı, ruhlarını işgal ederken yaşam mücadelesi ve ekmek kavgası! Tarih oluyor, kimsesiz kadınlar, dalgalar vurdukça inatla kıyıya...

Toprak ıslandıkça, kumsalda taşlar yerinden oynadıkça, zaman daralıyor. Yerinden oynuyor bazı şeyler, zaman aktıkça... Yerinden oynuyor bazı şeyler, gözlerden akan yaşlar teslim alıyor aydınlığı; karanlıklarda!

**insan olmaya
ya da insan
kalmaya
zamanımız yok
şimdilerde.**

“

İyi insanları sahneden alın! Şimdi sahne sırası cellatların çünkü. İyi ruhları atın denizlere, derinlere... İyi olmak ölmekse, iyi olmak sürünmekse ait değiliz ki biz bu çağa. Zaten kendimi hiç bu çağa ait hissetmedim ben. Göğe yükselen ruhların önünde saygıyla eğilir çağırılan ruhlar. Yitirilen hayatların üzerine hayat inşa etmekten sakınan asil ruhların kaybedişlerine, iç çekişlerine kulak verin şimdi...

Saygıyla eğilin böyle kaybeden kahramanlara. Ölümünden korkmayan adamlar, en çok ruhunun ölmesinden korktuğundan hâlâ dalgalıdır deniz. Evet, hâlâ dalgalı...

Lap lacivert deniz. Sahiden nereden tanıştınız biz sizinle? Gökyüzünün maviliğine karışıyor ruhum. Hâlâ koruduğum asil ruhum, en büyük ordum.

Karanlığı ruhumun orduları ile teslim alacağım. Çünkü hâlâ dalgalı deniz ve umut var gökyüzünde! Yeryüzüne rahmet yağar gökyüzünde umut varsa hâlâ. Ölü

adamlar dirilir, diri adamlar ölür yeniden. Kazananlar kaybeder ve kaybedenler kazanır devran döndüğünde; zaman Hakk'tan yana ve Hakk için aktığında zaman...

İçin için ruhumuzu kemirenlere inat!

Işıl ışıl hâlâ teslim alınamayan yorgun ruhlar.

Hâlâ umut var.

Çünkü hâlâ dalgalı deniz...

Ömer Memoğlu

unutarak sevmek

İzin vermiyor fil hafızam
insanlarla samimi olmama,
el değmemiş Karun Hazinesi gibi
sığılıyor beynim korunaklı mantığına
oysa balık olmamı isterdi kalbim,
unutarak sevmek için
gülün dikenlerini.

Ahmet Rıfat İlhan

Ahmet Engin Yılmaz

vardım sadık yârime

Göçmen kuş misali kondum göçerim
İki kapılı bir, handan geçerim
O bana ben ona kucak açarım
Veysel gibi vardım sadık yârime

Taşımazken beni kendi bedenim
Başkası ne bilsin çilemi benim
Üzülmesin boşa dostum, sevenim
Veysel gibi vardım sadık yârime

Gülmeyen dünyadan gülerek gittim
Ağlayan gözlerim silerek gittim
Uyanıp rüyadan gerçeğe yettim
Veysel gibi vardım sadık yârime

Nice umutlarım hayalim vardı
Heyhat ki amansız hastalık sardı
Varanın bitermiş dermansız derdi
Veysel gibi vardım sadık yârime

Nefesi, Caner'i saygıyla andı
Anarken yüreği, ciğeri yandı
Ayrılık kapıya geldi dayandı
Veysel gibi vardım sadık yârime

Nefesi (Orhan ÖZER)

yaşamak

yaşamak
bir düşü bölüşmekti
bulutsuz gökyüzüne beyaz bir dilek adayıp
yeryüzünde boğmaktı putları

yaşamak
yürümekti
haramiler tepişirken üstümüzde
ölü çıgıllıklarıyla dirilmekti yeniden

nefes almaktı yaşamak
havaya karışan zindan kokusuyla
dudaklarda kanlı sigara
buz kesen gecelerde
gardiyan selamıyla
merhametti yaşamak

yaşamak
hep ihanetle biten
uslanmaz insan sevmelerim
avunur buselerim
kalbimde büyür baldıran acım

yaşamak
her gecenin sonunda
sabah değil miydi
oysa yaşamak
ateş böceklerinin
karanlığa direnen esareti

Heybet Akdoğan

Mutallip Saydulla'dan Şiirler*

Uygur Türkçesinden Aktaran:
Nur Ahmet KURBAN

دشۋارچىلىق

مۇتەللىپ سەيدۇللا

تەسەۋۋۇرسىز چارسىزلىقنىڭ شاھىتى بولۇپ

ئىنسانلىقنىڭ ئېغىر دشۋارچىلىقىدىن

يېرىمى كېچە ، يېرىمى كۈندۈزگە بۆلۈنۈپ داۋاملاشماقتا بۇ دۇنيا

بۇرۇنمۇ ھەم شۇنداق

ھازىرمۇ ھەم

zorluk

بۇندىن كېيىنمۇ...

Tasavvursuz çaresizliğin şahidi olup
İnsanlığın ağır zorluklarından
Yarısı gece
Yarısı gündüze bölünüp
Devam etmekte dünya
Mazide de öyleydi
Şimdi de
Gelecekte de...

8 Mart 2022

بۇلۇت

مۇتەللىپ سەيدۇللا

بىر نىشانىسىز كېچىدە بوۋاق يىغلاپ تۇغۇلغان ئاخشىمى
ئوخشاپ قالىدۇ مۇھەببەتنىڭ تۇنجى ئۇچرىشىش نۇقتىسىغا
ھېچكىم تەرىپىدىن بېكىتىلمەس ياكى سىزىلمىغان
خۇددى دېڭىزدەك چوڭقۇر، كېچىدەك قاراڭغۇ ئۇنىڭ ئىككى كۆزى
دەپ شىۋىرلايدۇ دائىم ئۆزىگە كېچىدىن مەستخۇش قايتىۋاتقان بىر ئەرنىڭ ئاق بۇلۇتى

bulut

Bir hedefi olmayan gecede
Bebeğin ağlayıp doğduğu akşam
Benziyor
Sevginin ilk buluşma noktasına
Hiç kimse tarafından belirlenmemiş
Ya da
Çizilmemiş
Tıpkı deniz gibi derin, gece gibi karanlık onun iki gözü,
diye
Fısıldar daima
Kendine geceden sarhoş dönmekte olan bir erkeğin beyaz
bulutu.

8 Mart 2022

گۈل ئۈزۈۋاتقان ئايال

مۇتەللىپ سەيدۇللا

گۈلنى تېرىش باشقا

پەرۋىش قىلىش باشقا

گۈلنى سۆيۈپ قېلىش باشقا

ئۇنى ئۈزۈش يەنە باشقا، دېدى

ئاستا ئۈچۈۋاتقان كېپىنەك

گۈل ئۈزۈۋاتقان ئايالغا

2022 - يىلى 3 - ئاينىڭ 7 - كۈنى

çiçek uzatmakta olan kadın

Çiçek ekmek başka

Yetiştirmek başka

Çiçeği sevmek başka

Onu koparmak başka, dedi

Sessizce uçmakta olan kelebek

Çiçek koparmakta olan kadına.

7 Mart 2022

دېرىزىدىن باق

يىغلاپ - يىغلاپ بىر - بىرىنى يۈلەۋاتقان بۇلۇت

ئاسمانغا قارا

ئەما كۆزلىرىنىڭ ئېچىلىشىنى كۈتۈپ تۇرغان يۇلتۇز

ئالدىڭغا قارا

ھۆل كىيىملىرى بىلەن يالڭاچتە كلا كۆرۈنۈپ قالغان ھەقىقەت

ئارقاڭغا قارا

ئۆز توۋىلىرىغا گىرەلىشىپ كېلىۋاتقان سايىلەر

ئەگەر ھېچبىرگە قاراش ئىستىكىڭ بولمىسا

پەقەت ماڭىلا باق

ساڭا كۆرۈنۈپ تۇرغىنى

لەۋلىرىنى ئۆمىلەپ ھېلىلا يىغلىۋېتەي دەپلا قالغان سەممىي مۇھەببەت

istek

Pencereden bak

Ağlaya ağlaya birbirinin koluna girmiş bulutlar

Göğe bak

Ama gözlerinin açılmasını bekleyen yıldız

Önüne bak

Islak elbisesiyle çıplak gibi görünen hakikat

Arkana bak

Kendi pişmanlıklarıyla iç içe geçmiş olan gölgeler

Eğer hiçbir yere bakma isteğin yoksa

Sadece bana bak

Sana gözüken

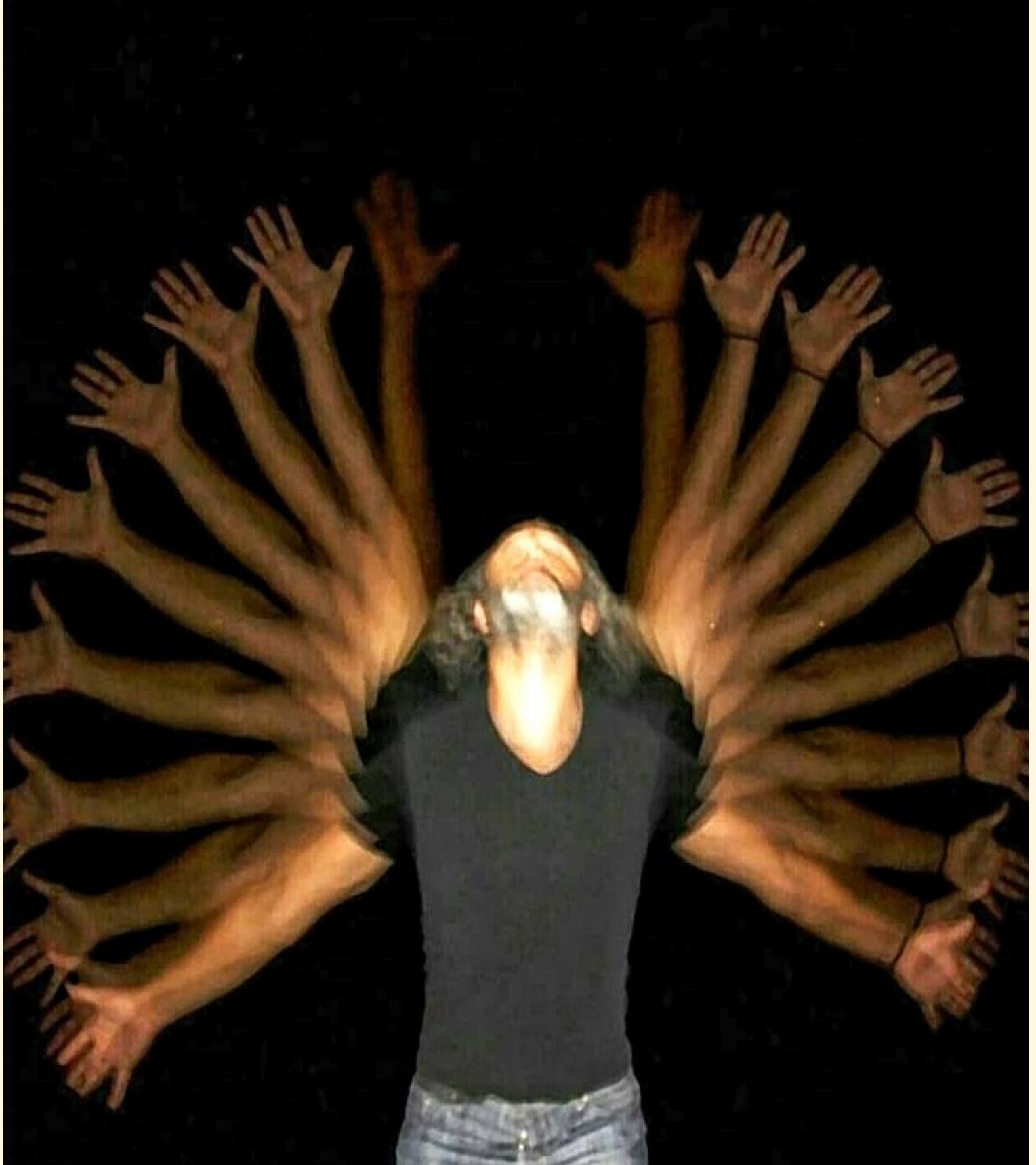
Dudaklarda emekleyip

Neredeyse ağlayacak hale gelmiş olan samimi muhabbet.

**(Doğu Türkistan'dan yazarımız Mutallip Saydulla'nın Uygur Türkçesi yazdığı şiirler ve Türkçe çevirileri.)*

Ahmet Engin Yılmaz

Susuyorum

Hiçbir deftere ait olamayan kelimeler gibiyim
Kendi alfabemin can sıkıntısıyla
Yaşıyorum, anlamsızlığın boyutunu.
Hiçbir yere sığamıyorum mesela
Hiçbir kılıf hitap etmiyor varlığıma.
Umudun kasa kasa biraları da tükendi
Damla damla eriyorum bomboş bakışlarda.
Bugün oturup intiharımı yazmak istiyorum
İntizarla dolu cümlelerimde
Güzelliğe dair hiçbir şey barındıramadan.
Harflerin kanatan yanlarını hissediyorum
Ağırlığı fazla geliyor kendime
Sigaramın dumanındaki yalnızlık valsini izleyerek
Susuyorum geçen zamanın izinde.

Samet Temiz

sen olmayan bir şeysin aslında

Sen olmayan bir şeysin aslında
Çünkü meleklerin kanatları olur
Kanatları olmayan bir melek yoktur
Senin kanatların yok.
Sen olmayan bir şeysin aslında
Çünkü her ne kadar sevdalıysan da denize
Deniz sana ne kadar sevdalıysa da
Deniz kızı diye bir şey yoktur.
Su hiçbir tene bu kadar yakışmaz
Ve ateşin yakmadığı bir ten yoktur.
Gerçekte gülmek hiç bu kadar yakışmaz bir kadına
Bu kadar lotusvari bir vücut yoktur.
Sen olmayan bir şeysin aslında
Çünkü Truvalı Helen Homeros'un uydurmasıdır
Ve Rapunzel yalnızca bir masal ıssızdır.
Sen olmayan bir şeysin
Aslında yoksun
İşte ben o yokluğa vurgunum.

Oğuzhan Gazi Okumuş

saadet saatleri geri geliyor

savruldum akıntıyla Marmara'dan
gelen bir noktadan sonra yaşadığım rol iflası
maviyi kucaklıyorum denizde, gökyüzünde
ege'nin koylarında kaybolmuşken benliğim
sevişiyorum yıldızlar ve dolunayla

alnıma konuyor gece kuşları
ruh ötesi bir kimlik var içimde
düş gezginiyim maceraya çıkmış
ebruli bir tablo canlanan gözlerimde
susuyorum dilimle bedenimle

asma çardaklı evin birinci balkonunda
yalıyor tenimi ve ruhumu meltem
mutluluk kıvılcımı vuruyor yüzüme
ruhum yükseliyor semaya
sonsuzluğa uzanıyor sanki gece

arzularım tutkuya dönüştüğünde
içimdeki duygular dörtnala.....
nedensiz sunular hep evet oldu
çözülürken dizlerimin bağı
sevişir akrep yelkovan

aşktı adın gecelere sığmayan
reçinesi alındıkça ballanan
yoktu etkileşimlerin mesafesi
olurdum her an deli divane
akar suyu pınarımın

adını anıyorum düşlerimde
takatim kalmıyor hayal edince
rehavetin kaplıyor tüm benliğimi
ebeleniyorum rüyalarımda
saadet saatleri geri geliyor

Cemal Karsavran

Eylül Tuna

Ayşegül Hezer

yağmur

Hafif bahar ayazı kondurur gonca
Yüzde hafif, gözde hafif
İnce sicimle hafifçe raks eder yonca
Yerde hafif, gökte hafif

Usulca bir yağmur başladı evvelce
Yağış usul, iniş usul
Kapanır gök usulca hakimdir huzur ezelce
Dağ usul, çevren usul

Bitaptır yer, er ve de kul
Ekin bitap, toprak bitap
İndir rahmeti bitap sema yıkıl!
Tepeler bitap, ovalar bitap

Sarıl çevreye dört dağdan çepeçevre
Rüzgar sarıl, sehab sarıl
İnsin sular şimşekle yarılsın çerçeve
Gök yarıl, yer yarıl

Hasrettir göğün goncasına bu el
Hayvan hasret, insan hasret
Bir damlası, her damlası kıymettir ey yel!
Biz sana hasret yağmur, biz sana hasret.

Ozan Onur Yalın

yeryüzü

kaç zamandır seyretmiyorum gökyüzünü
karaltısını bulutların
kanatlarını kuşların
kaç zamandır hasretim yaşamaya
çektiğim havayı
kaç zamandır
öğütüp ciğerlerimde
servis etmiyorum bitkilere
umuda kaç zamandır kör gözlerim
ne zamandır düşlemez
evrenin sonunu
beyin hücrelerim?
görmez bir çocuğun kahkahasında
yankılanan
yaşam sevincini
ne zaman baş başa kaldım
kendimle en son
bir müzikte huzuru buldum
bir boşlukta kendimi...
kaç zamandır ölüyüm
nerde toprağım?
kaç zamandır
söyle
altındayım
yeryüzünün?

İlker Keleş

ben de mi?

Ben de mi kessem sol kulağımı?
Yahut küsem mi kendi suretime
Haşim misali?..
Gerçi yine de yaranamam ya olsun.
Zaten, vaz/caydım sizden!

Muhammet Baran ASLAN (Baranî)

yazın sessizliği

Kuşların sesi ,
Özgür kanat çırpışları.
Ağaçların durmak bilmeksizin
Sallanışı.
Bir kedinin usul usul ,
Yanıma yanaşması .
Arabadan çıkan o saçma melodi .
Parkta oynayan çocukların
Masumluluğu .
Koca koca insanların kahkaha sesleri .
Yağan yağmurun eşsiz dansı .
Evlerden gelen yemek kokusu ,
Aşık aşık gezen gençlerin mutluluğu .
Bisikletten çıkan pedal sesi .
Çocuğuna kızan annenin üzüntüsü.
Koca bir kargaşa ,
Hepsi...

Eylül Tuna

insan

Lehman Baybars

“İnsan, yalnızlığın tarihidir.” dedi erzak kutusunu arabanın bagajına koyarken. Bagajın kaputunu sertçe kapattı. Ellerini çırpı. Göğe baktı. Birkaç ak düşmüş uzun, kızıl saçları kulaklarının üzerine döküldü. Kuzey yönlü esen ılık rüzgârın önünde güne-ye doğru akıp giden bulutlar vardı. Bir fırtına yaklaşıyordu. Aralığın üçüydü. Mevsimin ilk karı henüz düşmemişti. Arabamız söğüt ağacının altında duruyordu. Rüzgâr, söğüdün dallarını savurmaya başlamıştı. Son yapraklar aracın ön kaputunun üzerine dökülüyordu. İkimizde dalgın dalgın yapraklara baktık bir süre. Rüzgâr kaputun üzerindeki söğüt yapraklarını üzerimiz savurunca uyanır gibi olduk. Sırtımdaki dağcı çantamı indirip arabanın arka koltuğuna koydum. Arabanın çevresini dolaşıp direksiyonun başına geçtim. Kontrollerimi yaptım. Emniyet kemerini taktım. Eğilip tekerlere baktı. Geldi ön koltuğa oturdu. Kemerini taktı. Fısıldadı,

“Bu da ürktüğü yalnızlığından başka bir yalnızlığına kaçmasıdır.”

Bilmiyordum. Zamanı geçmiş hangi sorumu cevaplandırıyordu, kim bilir? Arabayı çalıştırdım. Motorun sesini dinledim. Aracın klimasını açtım. Hareket ettik.

Tali yoldan caddeye çıktık. Şehir terk edilmiş gibiydi. Caddenin bu kadar boş olması pek görülmüş değildi. Canıma minnet, yüklendim gaz pedalına. Bir yanda da gözüm taze ekmek çıkaran fırın arayışındaydı.

Geçen salı günü zorlu bir beyin operasyonu sonrasında ameliyathane-nin kapısında terimiz kuruturken Gılan yaylasındaki evinden bahsetmişti.

Tam kafa dinlenecek bir manzaraya sahip olduğunu söylemişti. Arada bir, yayladaki evinde hafta sonunu geçirdiğini anlattı. Yayla evinin alt katında küçük bir ağılda yedi keçisinin olduğunu anlatırken yüzü gülüyordu. Keçilerine yayla-

daki bir ihtiyarın göz kulak olduğunu belirtmeden de geçmemişti. Sonra düşünceli bir şekilde başını eğip, insanın yalnız kalması kadar ya da yalnızlığı çoğaltacak bir insanı bulması kadar güzel bir şeyin olmadığından bahsetmişti. Sanırım işte orada sormuştum; “İnsan Nedir?” orali olmamıştı. Kaçta buluşacağımızı, yanımızda neler getireceğimizi söylemişti. Canım sıkılmıştı gereksiz bir soru sorduğum için. Zamanı gelmemiş bir cevabının olduğunu bilmiyordum.

insan
yalnızlığın
tarihidir

“

Kendi tarafımdaki camı biraz indirdim. Dışarıdaki uğultulu rüzgâr, içeriye güzel bir vızıltıyla giriyordu. Rüzgârı sevdiğini biliyordum. Odasındaki kilim örtülü kanepesine uzanıp rüzgâr melodisi dinleyerek rahatlıyordu. Camları biraz daha açmamı istedi. Açtım. Saçlarımız rüzgârda uçuşmaya başlamıştı. Baktı, gülümsedi. Yola baktım. Elli yaşlarındaydı. İyi bir beyin cerrahıydı. Benim gibi, o da duldu. Onda insanı kendine çeken bir sessizlik vardı. Üniversitede birkaç uygulama dersine giriyordu. Şehrin tek beyin cerrahıydı ve şehirde çok ünlüydü. Bir şairin şiir okuma gününde beni fark etmişti. Üstelik onunla hastane koridorlarında karşılaşmamıza, ayrıca bir ameliyata da birlikte girmemize rağmen beni şiir dinletisinde fark etmesi bana ilginç gelmişti. Şiir gününde hemen sonraki günde beni ekibine almıştı. Elimden tutup, “şiir ince iştir, beyinde” demişti.

Şehirden iyice uzaklaşmıştık. Şehri kasabaya bağlayan dar asfalt yolun karşısında toprak damlı eski bir taş fırının önünde durdum. Hemen kemerini açıp arabadan indi. Eğilip başını içeri soktu.

“Simit de alıyım mı? Güzel olur” dedi. Üzerinde mavi renkli bol bir kot pantolon vardı. Üzerine uzun, bej bir trençkot almıştı. Trençkotunun kuşağını bağladı. Hala çok güzel bir kadındı. Karşıya geçip fırına girdi. İçimde tuhaf bir mutluluk vardı. Bir şeyleri unutmaya başladığımı hissediyordum. Dikiz aynasında, gereksiz olan makyajımı

tazeledim. Elinde iki poşetle geldi. Poşetin diğerini arka koltuğa koydu. Elindeki poşetten simidi çıkarıp uzattı. Arabanın içerisi iştah açıcı bir kokuyla doldu.

Bir yandan simidimi kemirirken, aracı yaylanın toprak yolunu soktum. Serin bozkır kokusunu içimize çekiyorduk. Evlenmiş, boşanmış; çocuksuz dullardık. Yalnızdık. Bir hafta sonu banyoda düşüp ölsek pazartesiye kadar kimsenin haberi olmazdı. Simidi bitirip direksiyonu iki elimle kavradım. Gaz pedalına böcek ezer gibi bastım. Hız onu korkutmuyordu. Oralı bile değildi. Işıklıla Chopin’in Spring Waltz’ini çalıyordu.

Bozkırın güzel kokulu havasını yapıp çam ormanı yoluna çıktık. Orman yanımızdan yeşil bir ırmak gibi akıyordu. Meşe ve Ardıçlı yolun sonunda kırk beş derece eğilimli yokuşu olanca hızla çıktım. Karşımda iki katlı -çatı katını saymıyorum- ahşap bir ev duruyordu. Aracı ağılın kapısına yanaştırdım. Motoru kapattığımda kulağımda inanılmaz bir çınlama beni ciddi bir şekilde rahatsız etmeye başlamıştı. Emniyet kemerini çıkardı. Eğilip yüzüme baktı.

“Arabada biraz beklemen lazım,” dedi. “Buranın havası beni de böyle yapmıştı” kemerimi çözdüm. Başımı geriye atıp çınlamanın geçmesini bekledim. Arabadaki eşyaları çoktan boşaltmıştı. İndim. Başım hafif hafif dönüyordu. Evi dağın sırtına dayalıydı. Evin önünde sis çökmüş; geniş, bataklıklarla dolu Zengen ovası sere serpe

uzanıyordu. Gün batısındaki ihtiyar dut ağacının altında ahşap masa ve sandalyeler vardı. Her yer dut ve ardıç yapraklarıyla doluydu. Evin arkasındaki tepeleri dolduran ormandan çıt çıkmıyordu. Böyle bir yerde, bir erkek bile tek başına bir hafta sonu geçirmekten korkardı. Bu kadın nasıl kalıyordu burada, anlamış değildim.

Üşümüştüm. Kabanımın yakasını kaldırdım fularımı sıktım. Aracı kilitleyip, dut ağacının altındaki sandalyelerden birine oturdum. Ağacın gövdesi çürümüş yaprak, mantar kokuyordu. Az ileride kahverengi taşların arasında küçük bir göl vardı. Gölün suyu hemen yukarıdaki bir pınardan geliyordu. İlk defa bir pınar görüyordum. Hemen kalkıp pınara seğırttim. Pınar suyu kumları püskürterek yüzeye çıkıyordu. Elimi soktum. Buz gibiydi suyu. Pınarın ağzındaki dut yapraklarını temizledim. Göle kadar suyun önündeki dalları, çöpleri kaldırdım. Botumu ve çorabımı çıkarıp, derinliği ayak bileklerimi geçmeyen minik gölün içinde gezindim biraz. Parmak uçlarım donmuştu. Gölden çıktım çoraplarımı ve botlarımı giydim. Nefesimle ellerimi ısıtırken evin taş bacasından gri bir dumanın yükseldiğini gördüm. Çatı katının balkonundan bana bakıyordu.

**Ona âşıktım
sanırım. Çünkü
onun gibi
olamayacağımı
biliyordum.**

“

“Çatı katına gel ”dedi. Isınmalıydım. Dar, ahşap merdivenleri aceleyle çıktım. Geniş, şömineli mutfak tarzında bir odaydı burası. Şöminenin iki yanında, şömineye dönük tarzda duran iki tane tekli, hardal renkte koltuk vardı Şöminede yanan kütüklerin şavkı beton zeminde oynaşıyordu. Çıplak ayaklarıyla betona basıyordu. Uzanıp ellerimden tuttu.

“Hadi,” dedi “Çoraplarını çıkar ve ayaklarını ısıt. Ah ellerin de buz kesmiş.” Dediğini yaptım. Ellerimden önce içim ısındı. İyi ki de buradaydım. Beton zemin oldukça ısınmıştı. Koltuklardan birine oturdum. Ayaklarımı altına aldım. O yanımda çevremde dönüp bir şeyler uğraşıyordu. Küçük, topraktan, taşınabilir bir ocak getirdi, önüme koydu. Maşayla şömineden birkaç tane iri közü alıp ocağa koydu. Şiir gibi kadındı. Eline her iş yakışıyordu. Küçük ocağın üzerinde çay demledi.

Fırından ekmek değil de hazır hamur almış, şöminenin üzerine bir sac atıp kabarık kabarık ekmeklerden yaptı. Eli, yanakları hamur ve un olmuştu. Ateşin alevi yüzünü aydınlatıyordu. Yüzünde gezinen gölgeler bakıyordum. Ona âşıktım sanırım. Çünkü onun gibi olamayacağımı biliyordum. Onu mezun olduğu fakülteden çok daha iyi bir fakülteden birincilikle mezun olmama rağmen onun gibi iyi bir cerrah olamayacaktım. Çünkü bu kadın mesleğini,

meslek dışında işlerle uğraşarak geliştirmiyordu. Elinin dokunduğu şeyler gençleşiyor, diriliyordu. Her şeyini sayı ile yapıyordu. Nefesini bile gereksiz yere harcamıyordu. Yaptıklarını kolay kolay kimseye anlatmıyordu. Herhangi birine bir şey tavsiye etmiyor, öğüt vermiyordu. Hayati bir sorun olmadıkça çocuklara bile yardım etmiyordu. Basit de olsa her konuda ihtiyarlara yardımcı oluyordu. Üstelik orta yaştaki sağlıklı insanlara karşı oldukça acımasızdı. Hayvanlara karşı oldukça ilgisizdi. Ve beni neden seviyordu, bilmiyordum. Üstelik ben dinsizdim. O oldukça dindardı.

Biz iki kadın, güzel bir akşam yemeği hazırladık şömine önünde, yer sofrasında. Bağdaş kurup oturduk. Zeytin ve peynir üzerine konuştuk yemekte. Sofrayı kaldırdığımızda bütün bir ormanı uğultuya boğan bir fırtına patladı. Evin ahşap direkleri gıcırdamaya başlamıştı. Elektrikler çoktan gitmişti. Balkon kapısını rüzgârın elinden zorla alıp kapattık. Şöminenin ateşini harladık. Uğultu iliklerime kadar ürpertiyordu. Ateşe sokuldum. Birkaç yastıkla, kalın iki battaniye getirdi. Battanileri sergi yapıp sırt üstü uzandık. Sol yanıma yattı. Çatının tepemizden uçup gitmemesi için dua ederken yakaladım kendimi.

Korkumu bastırmak için ona eşimi ve sevgililerimi anlatım. Beni dilerken sakın sakın nefes alıp veriyordu. Sakinliğini seviyordum. Dirseklerinin üzerine doğrulup yüzüme baktı.

“Neden geçmişini yaşıyorsun hala?” dedi.

Omuzlarımı kıpırdattım. Gülümse-di.

“Bir kez yaşananlar,” dedi. “İki kez kodlanır insanın zihninde, biri duygusal gerçeklik, bir diğeri de nesnel gerçeklik olarak. Senin geçmişin nasıl kodlanmış zihninin de?”

Dudağımı büküp tekrar omuzlarımı oynattım. Yüzüne dökülen saçlarını kulağının arkasına sıkıstırdı şöminedeki alevlere baktı.

“Duygusal gerçeklikler unutulmaz.” dedi. “Kendimize karşı bir sorumluluğumuz var. Unutmamak. Acı da olsa unutmamak. Unutursak intikam almak gibi çok da insani bir duygudan mahrum kalırız. İntikam için eşini anlatıyorsun. Ya da eşini başka bir kadının daha beynine kodlayarak bu acıdan kendini hafifletmek istiyorsun.” Sırt üstü yatıp tavana baktı bir süre.

“İnsan,” dedi, yutkundu “Bir kaçışın tarihidir. Tarih, insanların avuntularından ibarettir. Seni üzüyor muyum?” Uzanıp elinden tuttum.

Fırtınanın görünmez dalgaları çatıyı dövüp duruyordu. Uğultunun içinden sızıp gelen masalsı bir yumuşaklık bütün bedenimi sarmıştı. Uymanın güzel vakitleri üzerimize yağıyordu.

Bir rüyanın sisli ve sıcak havasından fırladım gerçekliğe. Üzerimde ağır, keçeden yapma bir battaniye vardı. Duvarda bir gemici feneri, güçlü şavkıyla aydınlatıyordu odayı. Kütükler

kora dönüşmüş, çıtırdayıp duruyordu. Solum boştu. Kalkmış sırt çantamı kurcalıyordu. Benim uyanıp ona baktığımı fark etmemişti. Çantamdan mavi bir bez rulosu-böyle bir şeyi çantama koyduğumu hatırlamıyordum- çıkardı. Ruloyu açtı. Birkaç çeşit neşter çıkardı. Neşterlerin soğuk çeliği parıldadı. Bana döndü birden. Korktum başımı yastığıma gömdüm, gözlerimi kapadım. Nefesimi tuttum. Dışarıda yırtıcı hayvanların çığlıkları ve ulamaları rüzgârın gittikçe artan uğultusuna karışıyordu. Çayirlara dokunan sabah rüzgârı gibiydi ayak sesleri. Çıt çıkarmadan dolaşıyordu çevremde. Feneri alıp dışarı çıktı. Kapıyı kapattı. Merdivenlerin gıcirtısı duyuluyordu. Sanırım dışarı çıkıyordu. Yatağımdan kalkıp balkona çıktım. Dışarıda keskin bir soğuk vardı. Gecenin karanlığı lapa lapa yağan kar nedeniyle mavileşiyordu. Orman ağaçlarının ve dutun gölgesinin dansları ürperticiydi. Ortalıkta görülmüyordu. İnsanı ürküten bu kar fırtınasında nereye gidecekti? Sırtım soğuk soğuk terlemeye başlamıştı. Ağıldan tuhaf sesler duymaya başladım. Ağılın demir kapısı çarpılarak açıldı. Bir tekeyi büyük boynuzlarından tutmuş çekerek dışarı çıkarmaya çalışıyordu. İnce vücudunda inanılmaz bir güç vardı. Kocaman hayvanı karların içine savurdu. Hayvan yuvarlandı. Koştı dizini tekenin karnına bastırıp çenesinin altından kavradı. Elindeki neşterlerde hayvanın kellesini koparıverdi. Kan tazyikli bir şekilde karlara püskürmeye başladı. Mideme yumruk

inmiş gibi kasıldım. Kusmamak için kıvranmaya başladım.

Hayvanın başında bekledi bir süre. Kanın tazyiki bitmişti. Tekenin derisini saniyeler içinde yüzdü. Karların üzerindeki kandan ve hayvanın soyulmuş bedeninden buhar yükseliyordu. Neşterle hayvanı baştan başa yardı. Kalbi, böbreği ve dalağı çıkarıp bir kenara koydu. Hayvanın arka butlarından da birini ayırıp kalbin yanına koydu. Geriye kalanları kabaca parçalara ayırıp her bir parçayı ormanın içine gidip bırakıp geldi. Diğer ayırdıklarını alıp içeriye girdi. Balkonun kapısını aceleyle kapattım. Koştum, battaniyemin altına girdim.

Lavabodan şırıltılar duyuluyordu. Gözleri kapattım. Geldi. Soluk soluğaydı. Sanırım şömineye kütük atıyordu. Gözlerimi o kadar sıkı kapatmışım ki göz kapaklarımın altından renkli karanlık patlamaları oluyordu. Nedense ayaklarım ve ellerim uyuşmuştu. Başka şeyler düşünmeye çalıştım. Çocukluğumda ilk, okul günümdeki sevincimi düşündüm. Bahçe evinin verandasında sabah kahvaltısında dedemle ananemin mutluluğunu falan.

Dışarıdaki gittikçe güçlenen uğultu zihnimi ele geçirmişti sanki. Yırtıcı hayvanların ulumaları, ağlamaklı çığlıkları ve çatının hastalıklı gıcırdamaları, Allah'ım, evimde olmayı ne kadar isterdim şu an! Koyardım bir romantik film uyuyup kalırdım. Sabah kalkıp güzel bir duş alırdım, makyaj yapardım bir de üstüne. Güzel bir kafede de kahvaltı. Ah, keçinin tazyikle fışkıran

kanı! Elinden böbreğin kanlarının karlara damlaması! Neşterin pırıltısı! Psikopat, lanet karı! Ben sana şimdi gösteririm!

Yatağımdan fırladım. Sırt üstü uzanmıştı. Üstelik de çıplaktı. Sapık kadın! İri, güzel gözleri tavana bakıyordu. Göğsüne oturdum. Boğazına parmaklarımı geçirdim. Kısa, sivri tırnaklarım yumuşak tenine girdi. İnce bir kan sızmaya başladı avuçlarıma. Gözleri kıpkırmızı oldu.

İrileşti iyece, yuvalarından fırladı. Dönüşü yoktu, öldürecekdim artık. Yanağına dişlerimi geçirdim. Uzun kemikli kolları boynuma dolandı. Yanağını dişlerimden kurtardı. Başımı yüzüne yaklaştırıp yanağımdan öptü. Nefesi erkek nefesi gibi kokuyordu. Babam gibi kokuyordu. Beni ve annemi terk edip giden babam gibi! Sonra, lanet karı! Sonra neden beni taciz eden babalığım gibi kokuyor nefesin? Neden kocam gibi bakıyorsun? Boğazını sıktıkça nefesinin kokusu keskinleşiyordu. O böbreği neden aldın o zavallıdan geçiden? Böbreksizliğin ne olduğunu iyi bilirim ben! Altımda yılan gibi kıvrandı önce, sonra ani bir çeviklikle beni altına aldı. Yüzme acıyarak baktı. Pis karı, kaynanam gibi bakma bana öyle! Göbeğimin altına sert bir yumruk indirdi. Fısıldadı “doğmamış çocuklarını da öldürdüm çömez doktor” gözlerimi kapadım. Buz gibi elini anlıma koydu. Uzun bir süre

eli anlımda kaldı. Elleri zaman geçtikçe soğuyordu.

“Günaydın Gizem.”

Gözlerimi açtım. Alnımda buz gibi ıslak bir bez vardı. Bana bakıyordu. Gülümsüyordu. Yanağında dişlerimin, boynunda tırnaklarımın izi yoktu. Saçlarını toplayıp başının üstünde topuz yapmıştı. Gözlerinde mahmur bir güzellik vardı. Kiskandım. Şefkat damlıyordu sesinden.

“Dün, bu soğuk havada ayaklarını neden göle soktun sen?” dedi. “Dün gecenin beri bağırp durdun. Ateşini düşürmek için seni soyup, karların içine yatırmak zorunda kaldım. Kart teke gibi de güçlüsün ha”

Neşeli kahkahalarını zevkle dinledim. Doğrulup bağdaş kurdum. Şöminenin önünde enfes bir kahvaltı duruyordu. Saçlarımı okşadı.

“Yüzünü karla yıka gel” dedi. Aşağıya indim. Karların üzerinde kan lekeleri aradım bulamadım. Ormana baktım, ağaçlar uykulu bir masal çocukları gibi sessizdi. Karların içinde yuvarladım, yüzümü yıkadım. Geldiğimde çaylarımızı dolduruyordu. Sıcacık havluyla kurulanırken bana baktı.

“İyi misin?”

Gülümsedim. Sofraya oturdum, çayımı uzattı, fısıldadı.

“İnsan korkularının artığıdır.” dedi.

Lokman Baybars

**insan,
korkularının
artığıdır**

“

Batuhan Mete Aysan

yokluğunda öğrendiğim

Yokluğunla öğrendiğim birkaç küçük mesele var
Örneğin acı ve tatlıyı birlikte yiyebilirim
Gece ve gündüzü aynı anda yaşayabilirim
Sesim çıkmadan saatlerce zirleyebilirim
Uykusuzluktan ölürken gün doğumunu yine bekleyebilirim
İçmeden sarhoş olmak nedir deseler gösterebilirim
Demem o ki varken çok varsın yokken daha çok varsın
Her zaman, her anımdasın, saklımdasın, hep aklımdasın
Varlığınla anlaşılamadık , yokluğunla ağlaşıyoruz
Varlığınla sevemedik, yokluğunla sevişiyoruz
Varlığınla helalleşemedik, yokluğunla anlamlı bir tümceyiz.

Ayşegül Hezer

birini sevebilmek

Saçların dökülmese gözlerimin önüne
Ve karanlık gecelerini bu ıssız memleketin, kızılığın bürümese
Gözlerin kaymasa ansızın yıldızlar gibi yüreğime,
Unutmak ne kolay...
Unutmak en kolay...
Kaç gece seninle evlendim rüyamda bir bilsen
Ve kaç sabaha seninle uyandım...
Sen neden buğulusun,
Esmer akşamların sessiz özleminde?
Neden ağlatırsın beni?
Neden zedellersin bitmek bilmez yaşama sevincimi?
Sana kaç akşam yattım bilir misin,
Sabah geleceksin diye
Bir sen, bir gururum, bir de kibrim
Bitirdiniz beni.
Ben seni sevmeyi bile kendime yediremiyorum
Sanki ayıp, sanki insani bir zaaf
Birini sevip onun acısını çekmek
Oysa bizi biz, bizi insan yapan şey bu:
Birini sevebilmek.

Oğuzhan Gazi Okumuş

bozyazı'ya gel

Meşhur sini çayı, içmek istersen,
Başka yer arama, Bozyazı'ya gel.
Gönlünü ummana açmak istersen,
Başka yer arama, Bozyazı'ya gel.

Tükenmek bilmeyen emek istersen,
Kendine sadık bir yamak istersen.
Çileğin hasını yemek istersen,
Başka yer arama, Bozyazı'ya gel.

İnsanına ölüm yoktur karada,
Muzun tadı başka olur burada.
Kaçamak isterse gönlün arada,
Başka yer arama, Bozyazı'ya gel.

Dört mevsim de doyum olmaz aşk kokar,
Kalpler birbirine, coşkuyla akar.
Evli ol, sözlü ol, ister ol bekâr,
Başka yer arama, Bozyazı'ya gel.

Hak adamı sevgi muhabbet yığar,
Oğuzhan'ım gönlüm her yere sığar.
Manastır Şelale, görmeye değer,
Başka yer arama, Bozyazı'ya gel.

Oğuzhan Martin

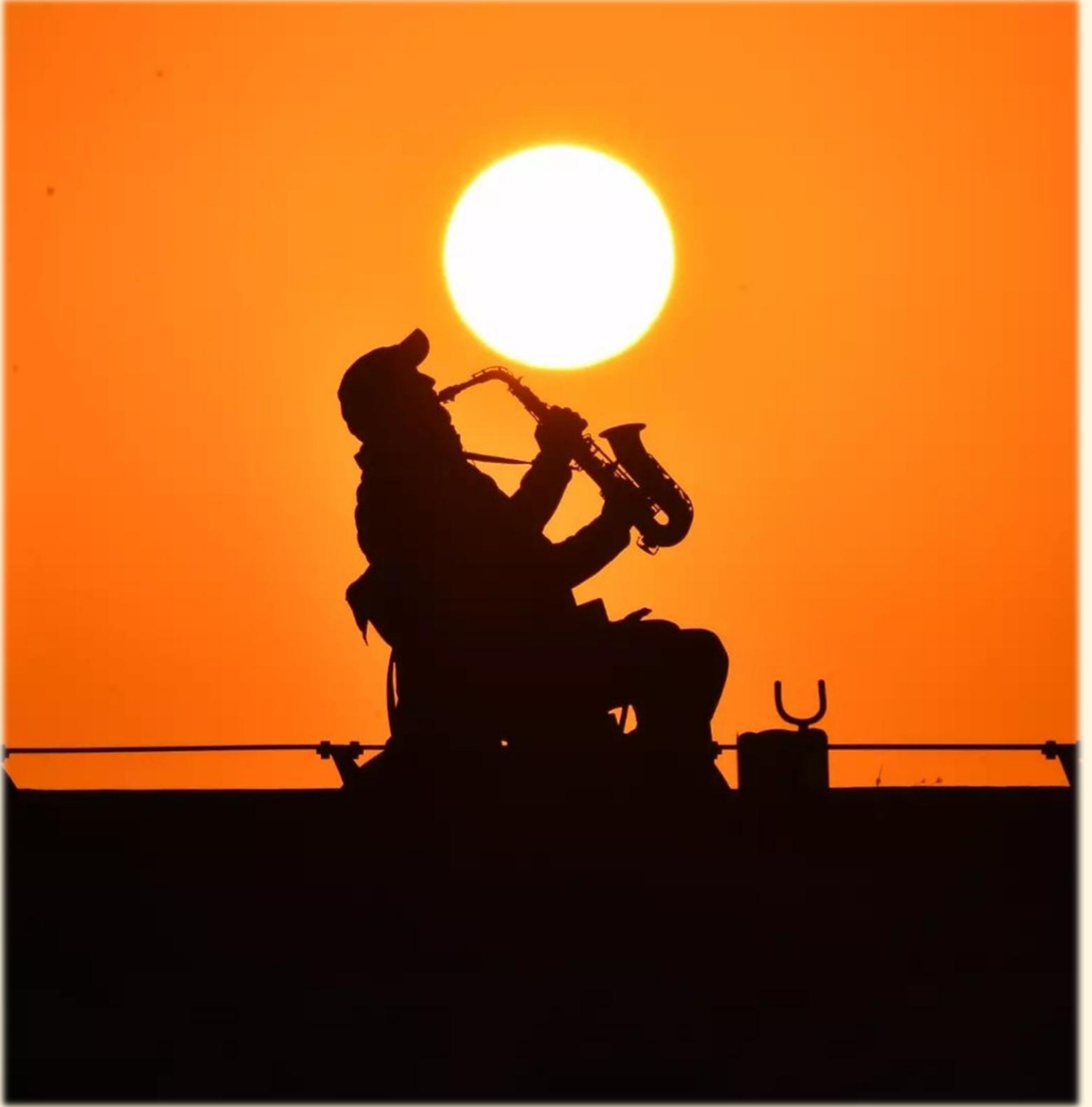
the writer

How to start? First we must establish the theme
Our job so to speak is to plunge the into depths of the mind,
And there is no roadmap for that territory,
We live as we would seek to dream,
And the words we write, we deem to be self-explanatory,
Something honest, to help ease the suffering of mankind,
Reality, or a fiction designed to entertain,
To others we are labeled, eccentric, and a little insane.
Hidden truths, we seek to find,
Writing, is a horribly exhausting struggle,
Most isolate themselves, from where they love and converse,
If only to finish the page,
And finish a verse,
Competition with other writers,
May be our greatest affliction, or in other terms, an addiction.
What has absorbed us, is not the inner protagonist,
But the protagonists of the outside realm,
The pen is mightier than the sword,
Thus let our pens be swords, and our minds be the helm.

Devin Michael Janse Van Rensburg

Ahmet Engin Yılmaz

memleketimin gönlü yaralı şark dağları

Öyle çok çaresiz kalmış ki bu dağlar
Ellerini göğ'e açıp da Rabb'e
Yalvarmak için yükselmiş bu kadar!..

Muhammet Baran ASLAN (Baranî)

özlem

Bu özlem neydi nereden geldi
Uzun zamandır yoktu
Şimdi geldi içimde yer etti
İstila evet bu istilaydı
Vakit geçmiyor
Fakat zaman daralıyor
Yıldızlar bir bir kayıyor
Peki ya her zaman öten kuşa ne oldu
İçimdeki mutluluk nerede
Tek duygu
Sadece tek duygu
Her şeyi erteler
Mutluluk sevinç coşku
Hepsini erteler
Ben özlem derim
Sen hasret bil
Ama anladın değil mi
Sadece tek duygu

Kiraz Taştepe

İsimsiz

Sen nasıl bu kadar zaman ıssız
Beyaz gecenin siyah kadını
Saçların dalgalı, ahh dalgalı
Yakar yakar yeniden
Zaten yanmakta olanı

Nasıl ten senin tenin denize rengini veren
Nasıl koku senin kokun, geceyle beraber ölen
Nasıl tırmanır çıkarsın rüyalarım
Yaşadığım günden, bilinç altlarıma gömülen
Sen ki ahh o sen
Gökyüzünden pare pare dökülen
Eğer sen isen taş, sen isen toprak
Ahh ben ölem, ben ölem de bağrına gömülem
Eğer sen isen en özgür hava burcu
Sen isen beni bu şiiri yazarken ürküten
Kucağına düşem, özgürlüğünde süzülem
Kadınım, duygularımın kadını
Sen ham buğday beyazı
Sen yıldızlı yaz gecesi ayazı
Sen bütün renkleri ebem kuşağının
Sen kızılın beyaza en yakıştığı şeysin
Sen en güzeli, en zarifi değil
Sen zarifliğin, güzelliğin kendisisin.

Oğuzhan Gazi Okumuş

beyaz kuşların tüyleri

Orta yerinde tanın selamlığa çıkıp
Dağ yamaçlarından usulca iner
Gökyüzünde ıslıkla süzülürken
Doğan güneşle meltem getirir beyaz kuşların tüyleri

Zuhur edince kavi ışıklı güneş
Kuşatır bulutlar küme küme eş eş
Kim getirdi diye bakarlar
Sarılırlar güneşe onu getiren beyaz kuşların tüyleri

Anın geçmişine sakladığı özden
Işık saçar alevden kenarı, bendi
Saçaklarını bulutlar alırken
Gölgeye kalır mahsun beyaz kuşların tüyleri

Nice memleketin olurken misafiri
Kıyası deyip gösterir makbulünü
Bir rüzgarla afsunlayıp kaçarken
Meltemi alır götürür beyaz kuşların tüyleri

Ozan Onur YALINER

Batuhan Mete Aysan

23 nisan

Kardelenler, laleler ve papatyalar
En güzeli bu ay açar bahar çiçeklerinin.
Yılın en güzel ayıdır yirmi üç Nisan
İlk adımıdır demokrasiye memleketimin.

11 ayın sultanı Ramazan ancak
Nisan'da imparatorudur senenin.
Çiçekler dalında güzelmış derler
Çiçeklerle yüklüdür bu ay ağaçlar,
Mevsimler üstüdür canlanır doğa
Doğanın uyanışı,
Halkın kurtuluşudur bizde ilkbahar

23 Nisan'da atıldı bu kutsal temel
23 Nisan'da geldi o aklı kemal,
Hürriyet fişğini sürüp şarjöre
Kalplerde ülkü oldu dudakta türkü
İzinden yürürüz bizde yıllardır
Unutturmamak için o büyük Türk'ü

Yaktık meşaleyi Namık Kemal'le
Hürriyet sevdası asırlardır var
Aldı mesajları Mustafa Kemal.
Korkma dedi Mehmet Akif korkmadık.
Egemen güçlerden aldık biz egemenliği.
"Vatan yahut Silistre."

Kaç Nisan geldi geçti kim bilir
Vatan ateşler içinde işgal altında
Biz bu günlere nasıl geldiydik
izlerini görmüştüm çocukluğumda
Yüzünde taşıdığı o zaferin haklı gururu.
Ve onurunu. Asılıydı boynunda
Ateşle imtihanını yurdun,
Dedemin bronz madalyasında

Geçmedi kalplerden asla sevinci
Yüzyıllar geçse de hiç geçmeyecek
Bu seveda ölsek de hiç bitmeyecek
Aydınlatır karanlığı geceyi

O temsili heyet, o medeniyet
Çağdaş ulusların tek güvencesi
Cumhuriyetin sigortası
Güneşidir özgürlüklerin demokrasi

Göktürk'ten Selçuk'tan Oğuz boyuna
Ve Osmanlı'ya
Kök salmışız asırlardır Anadolu'ya
Sultan Alparslan'dan Fatih Mehmet'e,
Gazi Mustafa Kemal'e sonuna kadar
İnanmışız güvenmişiz gelmişiz,
Ayıyla yıldızıyla,
Türküyle, Kürt'üyle Çerkezi'yle Lazı'yla,
Toplanıp bu vatanın bağrında.

Nice han nice sultan gelip geçtiler
Çok sular aktı köprülerin altından.
Yol olarak görmediler Demokrasiyi,
Milli iradeyi düşünmediler.

Allah'tır tek hâkimi şu kainatın
Yaşasın Hürriyet Kahrolsun istibdat!
Diyerek, kovduk mutlakıyeti.
Geçmedi hiç biri saltanatından
Düşünüp son verildi hükmüne
Feshedip mevcudiyeti.
Tek kişilik saltanatların.

Kula kul değil birey yaptı milleti.
Taç yaptık başımıza Cumhuriyet'i
O bize Atatürk'ün de emaneti.
Şerh koydu 4 maddesine sonsuza kadar
"Övünün büyükler, sevinin çocuklar."
Cumhuriyet sonsuza dek payidar
Affetmez hiçbiri koruyamazsak.
O şehitler ki bu toprakların altında kefensiz yatan
Yaşasın gönüllerde Mustafa Kemal!
Yaşasın Türk Milleti, yaşasın Vatan!
Yaşasın Türkiye Cumhuriyeti!

Alparslan Baydar

gideceğim

Geride gözlü yaşlı kimse koymadan,
Gideceğim bu şehirden
Belki güneşli bir günde
Belki yağmurlu bir havada
Kim bilir.

-2016

Rıza Yılmaz

empati

Benim gözümden bakın bana, mümkün mü?
Kalbime, benim ellerimle dokunun,
Benim ruhumla sevin beni, olabilir mi?
Ötekileştirmeden,
Kategorize etmeden anlayabilir misiniz beni?
Ben siz değilim, biliyorsunuz,
Hatta bazen hiç kimseyim, yalnız.
Hayatla aramdaki,
İç kavgamı kim bilebilir ki?
Korkularımı, özlemlerimi,
Yarım kalmış sevdalarımı anlayabilir misiniz?
Kursağımda yumruk gibi duran hasretlerim var,
Pişmanlıklarım hançer gibi, koynumda sıcak hâlâ.
Benim gözümden bakın bana, mümkün mü?
Ben, o veya bu değilim,
Ne bir hırsız ne oyuncuyum rolünüzü çalan.
Her âdem oğlu kadarım fazla veya eksik.
Ben gibi olma lüksüm var mı bu hayatta?
Benim gözümden bakın bana,
Mümkün mü?

Ahmet Engin Yılmaz

okudum ezber edemedim

bu gece seni keşfettim
içimden nehirler akarken
sıcaklığında bir yürek
dağların arasında çağlayarak
meltem esintisiydi
yüreğime sundum

bu gece bir yüreği keşfettim
aşk kanar göz ucunda
hep umuda doğarken sabahlar
sabahladım aşkın kollarında
kimi zaman var olup
kimi zaman yok olan

bu gün gündönümünde
bir ses geldi fısıltıyla
döndüm baktım kim diye
bir şiir yürek
her cümle saf ve doğal
okudum ezber edemedim

Cemal Karsavran

başına bela

Sen bu kadar güzel gülmesen
Ve gül olmasa teninin rengi
Bir de ılık ılık bakmasa gözlerin
Belki daha rahat uyurdum geceleri
Başına bela olmazdın böyle
Parmakların bu kadar ince olmasa
Ve ellerin benzemese ılık kümelerine
Mesela, yürürken zarıflığın yerleri süpürme
Belin bir incecik karanfil olmasa
Ahh,
Başına bela olmazdın böyle.

Oğuzhan Gazi Okumuş

şanlı Türk bayrakları

Dalga dalga dalgalanıyor masmavi göklerde Şanlı Türk bayrakları,
Şerefli bayrağımızın güzelliği ışıklı yıldızların gözlerini kamaştırdı,
Onu gören gözler kim bilir nasıl da gururlandı,
Göklerde dalgalanan ay yıldızlı asil bayrak Yüce Türk milletinin kendi şerefli bayrağı,

Dalga dalga dalgalanıyor masmavi göklerde Şanlı Türk bayrakları,
Bir hilal bir yıldız al kanlara boyanmış göklerde şahlandı,
Şanlı Yüce Türk bayrağı nasıl da gözleri kamaştırdı,
Göklerde dalgalanan ay yıldızlı asil bayrak Yüce Türk milletinin kendi şerefli bayrağı,

Dalga dalga dalgalanıyor masmavi göklerde Şanlı Türk bayrakları,
Temsil ediyor nice şehidimizin kanlarıyla yıkanmış bir vatani,
Şanlı Türk Bayrağımızın asil gölgesi nasıl da ihtişamlı,
Göklerde dalgalan ay yıldızlı asil bayrak Yüce Türk milletinin kendi şerefli bayrağı...

Sezgi Kaya

gel benim için

Ben seni çok sevdim
Tanrından seni diledim
Ben seni unutamadım
Senin için yürek verdim
Seni bir türlü atamadım

Gel sevdiğim benim için
Bir çay koyayım senin için
Bendensin sende bende
Gönül verdim senin için
Gönlüm aşkın derdinde

Dile ne dilersen dile
Çekersin dertle bir çile
Bir yürek düşer gönüle
Sende türkünü söyle
Dert düşersin sende ele

Gel sevdiğim benim için
Bir çay koyayım senin için
Bendensin sende bende
Gönül verdim senin için
Gönlüm aşkın derdinde

Oğuzhan Martin

by forest and sea

Up the road I went, tired and overly bent.
A young man trying to find his way.
Until I met a man that day.
By forest and the deep blue sea, at peace he seemed to be.
Smoking a cigarette and looking at the sea,
He told me his story and his regrets that be.
He worried for his daughter and son, looked to the North,
And said that his day of death would eventually come.
Looking into my eyes he seemed not to be free,
For the burden he carried withheld him from that grace.
He looked back on his life and memories.
And though of how life for his children could be.
In admittance of defeat, in his heart he did weep.
As a father, he was strong; he provided and cared very long.
But now he sings a different melody, a new song.
One of the days past, one of the future to come.
He hopes only that his efforts were not in vain.
Nor that his entire being comes undone.
Find him, in the desert where few may go,
He teaches young men to be great.
Yet he will never accept his fate.

Devin Michael Janse Van Rensburg

-ma

hayal kurma,
gerçek olmaz.
yürüme,
varamazsın.
yazma,
okunmaz.
okuma,
senden adam olmaz.

kuracağım sınırsız düşler
yürüyeceğim ölene kadar
yazacağım,
tüm kalemelerim kırılrsa da
ve okuyacağım hayatın kitabını
sonsuz delilikte.

İlker Keleş

Ahmet Engin Yılmaz

(kitapları temin edebilmek için görsellerin üzerine tıklayabilirsiniz.)

türküler şiirler aşık hasan elalmış

Dergimizin keşfedip edebiyat dünyasına kazandırdığı 1939 doğumlu Halk Şairi Hasan Elalmış'ın yüzlerce türkü, şarkı, ninni, şiirini bulacaksınız bu kitapta.

“Türkücüler tılandı, onlara yol açmak istiyorum” diyen ozanın yüzlerce eseri halen okunmayı, bestelenmeyi bekliyor...

umut yolcuları demirhan atilla

Nikolas, Daniel ve arkadaşları Kenya iç savaşından kaçarlar; Yusuf, Muhammed ve Salih ise Afganistan'daki Amerikan bombalarından kurtulmak isterler. Bir kaçakçılık çetesi aracılığıyla Batı Avrupa'ya doğru Umut Yolculuğuna çıkarlar. Ne var ki, yollarda PRS ajanları ve göçmen düşmanı çeteler kol gezmekte; Meriç Nehri ve Ayvalık Sahillerinde ölüm çanları çalmaktadır. İnandırılması güç, ülkeler arası karanlık planlarla dolu, acı bir yolculuk öyküsü onları beklemektedir.

tattım toprağı tattım

Tattım toprağı da tattım
Uzun uzadıya yattım
Bir parça üstüme attım
Uzanıp yattım, uzanıp yattım

Dünyayı ben de bıraktım
Bir başkalarına sattım
Parça parça taşlar çattım
Uzun uzadıya yattım

Sağa sola dönemedim
Lokmaları yiyemedim
Melekler geldi üstüme
Soru hesap veremedim

Her zorlukları gördüm
Ulu divanda durdum
Çaresiz kaldım yalvardım
Ben kendimi yaktım

Âşık Hasan Elalımış

16. sayımızda görüşmek üzere!

sosyal medya hesaplarımız:

(hangisine gitmek istiyorsanız üzerine tıklayabilirsiniz)

her türlü eseriniz için:

